

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 14 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

APRIL 15, 1935

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

Jerusalem's Desolation

O Jerusalem, Jerusalem, thou that killest the prophets and stonest them which are sent unto thee, how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not! Behold, your house is left unto you desolate. For I say unto you, Ye shall not see me henceforth, till ye shall say, Blessed is he that cometh in the name of the Lord.
Matt 23:37-39.

O Jerusalem!

Jerusalem, that killest the prophets!

Jerusalem, whose chief characteristic is that thou stonest them that are sent unto thee!

Often, very often, sufficiently often to seal thy damnation, have I willed to gather thy children and thou wouldest not that I should gather them, still less wouldest thou be instrumental, as was thy sole calling, to let Me gather thy children!

There is, indeed, suffering on the part of the speaker in this outcry of terrible woe over Jerusalem. But it is not the suffering of wounded and rejected love, as they erroneously present the matter that would see in these words proof that the will of man is victorious in its opposition to the will of God. How could it be possible that God would gather and man successfully oppose Him?

Nor is such the meaning of the text.

For, the nature of the suffering that is here expressed by the Lord is explained by the figure of the mother-hen and her chicks. Her brood is scattered all about her, peacefully picking its feed, unaware of the danger that is lurking in the near vicinity. But the watchful mother-hen spies the enemy that is about to destroy her young ones, and she raises her wings and

calls her chicks to seek refuge under them. But as she would gather them together and the chicks hear her calling voice and would run for safety under the protection of mother's wings, a third party steps in between the chicks and their calling mother and scatters them, would not that they should flee for refuge under the protecting wings of their mother. And the latter suffers, certainly not the suffering of a wounded love of that enemy that prevents her from gathering together her young ones, but of an awful anxiety lest her chicks be destroyed!

Such is the suffering expressed in this pronouncement of woe and desolation over Jerusalem.

For, the Speaker is pictured in that hen, that would gather together her own chicks under her wings.

Those chicks are the children of Jerusalem, the brethren of the Speaker, His own, Whom the Father gave Him, whom He would gather together because He loves them and is anxious over them, as the hen is anxious over her brood.

And Jerusalem is the enemy that interferes and would not that the children of Jerusalem should be gathered together under the wings of the Messiah!

Therefore she killeth the prophets and stoneth them that are sent to her!

And for this she shall be left desolate!

The cup of her iniquity is full!

Vials of wrath are about to be poured out over her!
O Jerusalem!

Jerusalem!

City of God!

Often it occurred that I would gather thy children and thou didst oppose!

Taken in its literal and narrowest sense Jerusalem simply is the city, the capital of the land of Canaan, in no respect different from any other city, from the capital of any other country. And according to this

conception of Jerusalem her children are simply her citizens that dwell within her walls.

This, however, can hardly be the Saviour's meaning. It is not a mere apostrophy when He addresses the city as the one that killeth the prophets and stoneth them that are sent unto her. And certainly He does not mean to refer to a frequent attempt on His part to gather the citizens of Jerusalem within the city's walls.

But Jerusalem is far more than a mere city. It is the very center of the Church of the old dispensation. It is the Old Testament Church Institute!

There was the throne of David, typical of the everlasting throne of the Christ that was to come, and its king a shadow of Him that would rule in righteousness over the house of Jacob forever. There was the temple, where God dwelled between the cherubim, a shadow of better things to come when the way into the Holy Place would be revealed and prepared, sprinkled with the blood of the everlasting covenant. There was the ark of the covenant, with the law under the mercy-seat, upon which was to be sprinkled the blood of atonement once a year for the sins of the people. There stood the golden altar from which the prayers of God's people were to arise in the incense that was kindled upon it. And there was the great altar, upon which were offered the daily sacrifices, that the people might be holy unto the Lord.

And there, too, was the priesthood, whose calling it was to minister in the sanctuary in behalf of the people.

And the king, who reigned over God's people in His Name and according to His precepts.

Thus there was at Jerusalem always the shadow of Christ. Of Christ the royal priest, that came in the name of the Lord, under whose wings there was blessing, atonement for sin, forgiveness of all transgression, wisdom and light of the truth, holiness and consecration to Jehovah, deliverance from corruption and death, the hope of eternal life and glory. There in Jerusalem was Jehovah-salvation!

And always Christ would gather the children of that Jerusalem together unto Him, that they might be saved from sin and death, that they might walk in His way and be secure in the midst of a world of darkness and idolatry, that in Him they might rejoice in the hope of lasting victory and eternal life. Through throne and temple, through altar and sacrifice, through all the shadows of the old dispensation He stood in the midst of Jerusalem, calling Jerusalem's children together unto Him, even as a hen gathereth her chicks under her wings!

And Jerusalem's king and priesthood and prophets had to minister unto this Christ of the shadows, that the children of Jerusalem might come unto Him and find rest for their souls.

For, the children of Jerusalem are the seed of the covenant.

They are not merely the citizens of Jerusalem, neither are they children because they dwell in the Holy City.

But Israel they are, the true Israel of God, the Holy Seed according to the promise, the brethren whom the Father had given to Christ, they that hoped in Jehovah and watched for the coming dawn in the midst of the darkness.

Them Christ would gather together, for them He loves.

And it is the Father's will that He should lose none of them!

How often had He willed to gather them together!

As the hen with uplifted wings calleth her chicks, so He had always stood in Jerusalem, in throne and temple, in altar and sacrifice, calling from all over the land the children of Jerusalem together unto Himself, through the ministry of kingship and priesthood and coming unto them through the voice of the prophets; finally, appearing among them in person, the Son of God in the flesh and calling unto Jerusalem's children: "Come unto Me, all ye that labor and are heavy laden, and I will give you rest!"

And still He will gather the children of Jerusalem!

For, when He is gone up into heavenly glory He returns in the Spirit, and through the instrumentality of His Word He gathers all that the Father gave Him out of the world.

He gathers them through the ministry of the apostles and evangelists!

He gathers them through the ministry of the Church of the new dispensation.

For, even as it was the calling of Jerusalem, of official Jerusalem, as the Church Institute of the old dispensation to minister the Christ of the shadows unto the children of Jerusalem, so it is the sole calling of the Church of the New Testament to minister Christ crucified and raised unto His brethren.

Jerusalem, Jerusalem, I have willed all through the old dispensation to gather your children together!

I have come personally and often declared my will unto you to gather your children unto Me!

I still will to gather them through your ministry!

As a hen gathereth her chicks!

O, Jerusalem!

And ye would not!

Terrible indictment against Jerusalem that was called to serve this very purpose!

Ye would not! Not: How often would I gather *you*, but: How often would I gather *your children*! Not: How often would I gather *you*, Jerusalem, and ye would not come; but: How often would I gather *your children* and ye would not that I should gather them!

For, the Lord is addressing wicked, apostate Jeru-

salem, whose spiritual name is Sodom and Gomorrha!

Not all is Israel that is called Israel!

There is always chaff with the wheat as it grows up. There is always the carnal seed with the true children of Jerusalem. And often the chaff is more than the wheat, the tares threaten to choke the good grain, the carnal children increase mightily and are in the majority in the midst of Jerusalem of the old dispensation as well as in the Church of the New Testament. And being strong in number it is easy for them to gain positions of power and influence, to occupy Jerusalem's throne and rule as the representative of Him that was to come; to minister in the temple; to occupy the pulpit from the which Christ must be administered unto Jerusalem's Children.

And thus Jerusalem becomes Sodom and Gomorrha!

And always its wicked kings and priests and prophets take away from the children of the covenant the Christ of the Scriptures!

Always they would prevent the chickens to find refuge under the wings of their anxiously calling mother!

They trample under foot the holy things of Jehovah; they introduce the abominations of the heathen into the very temple of God; they corrupt the testimony; they offer the children stones for bread; they deny the Christ, His blood, His power to redeem, His resurrection!

And they scatter the children, so that often they groan and weep in captivity, refusing to sing one of Zion's songs!

Such is apostate Jerusalem!

It is Jerusalem that is chiefly characterized by the fact that she killeth all the prophets and stoneth all them that are sent unto her! For, when the king would not reign in righteousness, and when the wicked priesthood would refuse to minister Christ unto the children of Jerusalem and would hail all the abominations of heathendom within the walls of the holy city, the Lord would send unto them prophets to testify against wicked Jerusalem and say: Let me gather My brethren, the children of Jerusalem! And they would not! And when Christ in the prophets persisted nevertheless, they would hate them with a furious hatred, would threaten them into silence, would persecute them, would imprison them in holes and dungeons, would kill them, stone them, saw them asunder!

The will of wicked Jerusalem prevailed against the will of the prophets!

And now Christ had come, the Son in the likeness of sinful flesh, the last of the prophets and the fulfillment of them all!

And He witnessed against Jerusalem's folly!

And He made known unto them His will to gather His children together as a hen gathereth her chicks under her wings. He preached unto them the nearness

of the Kingdom of Heaven. And He called upon them to repent. And they would not!

They would not enter themselves, and they would prevent the children from entering in!

And of those whom they instructed they made two-fold more the children of hell than themselves!

John had come and they had killed him!

Christ had come and they would crucify Him!

Their wicked will would prevail also against His human flesh!

For, surely, it is not of His divine will that He is speaking, when He cries out that He would often gather and Jerusalem would not let! As the last of the prophets and according to His human will He speaks. As such He suffered in the prophets and as such He suffers personally in the flesh on account of Jerusalem's obstinate wickedness.

O Jerusalem!

Wicked Jerusalem! Apostate, adulterous, godless, reprobate Jerusalem, whose name is Sodom and Gomorrha!

Jerusalem, that killest the prophets and stonest them that are sent unto thee!

Often would I gather Jerusalem's children!

And ye would not!

Behold, your house is abandoned unto you!

It shall become utterly desolate in its abandonment unto your good pleasure!

For, to be sure, the children of Jerusalem will be gathered together unto Christ. The opposition of apostate and rebellious Jerusalem cannot prevail against the will of the Father. No reprobate city, no apostate church, no devil and his host, can prevent the gathering of the Church unto the Lord. But that does not excuse Jerusalem's wickedness!

Your house shall be abandoned unto you!

For, your house is no longer God's house, it is emphatically your house, a den of robbers! To your will it shall be left. Unto your good pleasure it shall be abandoned. And thus abandoned it shall be made desolate even to utter destruction.

No more shall ye see me!

As ye did with all the prophets, so shall ye do with me. Not willing that I should gather Jerusalem's children, ye shall call me accursed and crucify Me. And even so ye shall, in spite of your wicked purpose, serve the salvation of the children of Jerusalem. And they shall see Me in My glory, but ye shall see Me no more, until the day come, when ye shall call Me blessed and acknowledge that I come in the name of the Lord!

For, thus it must be! And, even wicked Jerusalem, shall bow before Him in fear!

Every knee must bow! Every tongue must confess that Jesus is Lord!

Even they that cursed Him must call Him blessed!
 Only to see in His blessedness their own desolation!
 For, while the children of Jerusalem are blessed in
 His blessedness, to the enemies His blessedness will be
 judgment and eternal woe!

Yet, even so, heaven and earth and all hell shall
 call Him blessed!

Him, that cometh in the name of the Lord!

H. H.

EDITORIALS

Onze Arbeid In Bellflower

1. De Reis

Voor de derde maal werd ondergeteekende geroepen om enkele weken in Californië te arbeiden.

Eerst kwam er, op 't aller onverwachtst een stem uit Redlands. En we volgden haar op, predikten en hielden lezingen, leerden publiekelijk en van huis tot huis. En de Heere zegende den arbeid. Er kwam eene Protestantsche Gereformeerde gemeente tot stand.

Niet lang daarna kwam er een soortgelijk verzoek uit Los Angeles. En weer gaven we gehoor. De arbeid was daar moeilijker. De belangstelling was daar beperkt tot een klein aantal broeders en zusters. De kerk van Christus is ook zoo diep gezonken in 't wereldsche L. A.! Doch ook daar was het kleine aantal overtuigd, dat het des Heeren wil was om eene gemeente te vormen. Er kwam ook in Los Angeles eene gemeente tot stand, die thans door eigen leeraar mag worden bearbeid.

En thans, na ruim twee jaren, kwam er door Los Angeles een verzoek op de laatstgehouden vergadering der classis, om mij nogmaals in Californië te laten arbeiden, ditmaal in Bellflower, een der voorsteden van Los Angeles, ongeveer twintig mijlen van het hart der groote wereldstad gelegen. Er werd door de classis besloten om mijn kerkeraad te verzoeken mij voor eenige weken tot dat doel af te staan. En de kerkeraad gaf toestemming. Besloten werd, dat ik zou gaan, zoo spoedig als het huisbezoek zou zijn afgewerkt.

Op Maandag, 25 Februari, werd de reis naar het zonnige zuidwesten van ons uitgestrekte land aanvaard.

In twee opzichten reisden we ditmaal anders dan de beide vorige malen.

Toen gingen we telkens alleen; thans ging mijn huisgezin mee. Toen reisde ik per trein; thans per auto.

't Is een lange reis van Michigan naar Californië!

Langs de zuidelijkste route, die van Michigan door Indiana, Illinois, Missouri, Arkansas, Texas, New Mexico en Arizona naar Californië voert, is de afstand per auto ruim 2700 mijlen of ongeveer 4500 kilometer. Zouden we dus, als we des Maandags vertrokken vóór

den eerstvolgenden Zondag aankomen, en er ook eenigszins op tijd zijn om dien Zondag te kunnen prediken, dan moesten we ongeveer vijfhonderd mijlen of acht honderd kilometer per dag afleggen.

En 't was dien morgen van den 25sten Februari bar weer!

Den avond tevoren begon de sneeuw te vallen in Grand Rapids, eerst zachtken, maar gaandeweg ontwikkelde er zich een sneeuwstorm, zooals we den ganschen winter niet hadden gezien, zoodat er tegen den morgen reeds een dikke laag sneeuw lag en deze op vele plaatsen hoog was opgejaagd.

't Was eigenlijk geen weer om weg te gaan.

Doch wat zouden we doen? Indien we voor Zondag ter bestemder plaats zouden zijn, dan was het de boodschap om niet te aarzelen.

We bevalen onszelf des Heeren bescherming aan, troostten ons met de gedachte, dat we 't zuiden ingingen en dat we spoedig den storm achter den rug zouden hebben, schepten de diepste sneeuw van voor onze garage weg en vertrokken om vijf uur in den morgen.

We dachten aan:

"Heemskerk, die dwars door ijs en ijzer durfde streven".

Snel konden we niet gaan.

't Werd er in de eerste paar uren ook niet beter op. Een fijne stofregen begon te vallen en daar het terzelfder tijd vroom, werden de ramen der auto al spoedig bedekt met een dikke laag ijs, die het uitzicht onmogelijk maakte, en die ons noodzaakte om elke halve mijl te stoppen om met een met zout gevuld zakje het ijs van de "windshield" te verwijderen. Bovendien werden ook de wegen, waar de sneeuwplougen er door gewerkt hadden, met ijs bedekt, zoodat voorzichtig rijden de boodschap was. We besloten eindelijk een poos te stoppen, totdat het zou hebben opgehouden te regenen. Gelukkig duurde dit niet lang. En na een paar uren vervolgden we de reis.

De weg voerde ons recht het zuiden in, en hoe dichtter we bij Kalamazoo kwamen, hoe minder sneeuw we zagen en toen we Kalamazoo achter den rug hadden, waren de wegen schoon.

We schepten moed en zetten den gang er in, zoodat we dien avond, ofschoon we niet den afstand aflegden, dien we ons hadden voorgesteld, toch nog Terre Haute bereikten, dat ongeveer drie honderd en vijftig mijlen afstands van Grand Rapids gelegen is.

Vandaar ging het den volgenden morgen weer het zuiden in, door Illinois, Missouri en Arkansas, om dan in westelijke richting door Texas, New Mexico en Arizona Californië binnen te rijden.

We haalden de schade in.

De laatste dagen ging het over bergen en door dalen.

Reeds vroeg op Zaterdagmorgen bereikten we Blythe, Californië, om vandaar weer noordwaarts te rijden op Redlands aan.

Californië was schoon, schooner dan ik het ooit had gezien. Milde regens hadden de woestijn letterlijk doen bloeien als de roos en herschapen in een reusachtige bloementuin, waar de wilde papavers, verbina's, madeliefjes, lupines en leliën in menigte prijkten en dat temidden van honderden cactussen, in allerlei grillige of ook meer regelmatige vormen, niet zelden een hoogte bereikend van twintig a vijftwintig voet en reeds bloeiend met witte en roode bloesems of vol met knoppen, die op het punt stonden open te breken. Zoo was voor mijlen en nog eens mijlen het landschap door welks midden onze weg voerde, met op den achtergrond bergen, vele waarvan hun kruin nog met sneeuw bedekt was. Later reden we door de sinaas-appelen-hoven, de boomen waarvan tot aan den rand van den weg toe stonden en die tot brekens toe beladen waren met de oranje-vrucht, die schoon afstak bij 't donkergroene lommer der boomen. De sinaas-appelen-hoven werden afgewisseld door dadelpalmen, notenboomen, bloeiende abrikozen-hoven en olijvenhoven.

Groote werken Gods!

Om twee uur in den namiddag kwamen we in Redlands aan.

Daar hadden vrienden, zekere Vander Molens, tegen geringe huur ons hun huis aangeboden. En daar zouden we, gedurende den tijd, dat ik in Bellflower zou arbeiden, wonen.

't Was ons goed de broeders en zusters aldaar weer te ontmoeten.

Niet alleen Ds. Vos en gezin, die we, zooals wel vanzelf spreekt, eerst opzochten; en P. Zuidema en vrouw, die we als kennissen uit Grand Rapids dienzelfden namiddag opzochten, maar ook de andere broeders en zusters der Prot. Geref. Kerk te Redlands hebben een plaats in ons hart. Met hen maakten we immers historie!

Het was voor ons dan ook een reden tot blijdschap, dat de regelingscommissie had geoordeeld, dat het beter zou zijn voor mij en mijn gezin, om dien eersten Zondag in Redlands te blijven en een waar genot om voor de gemeente Redlands dien dag het Woord te mogen bedienen.

H. H.

LECTURE BY REV. H. HOEKSEMA

"The Place of Doctrine in the Christian School" is the topic of the lecture Rev. H. Hoeksema will give Thursday evening, April 25, at 8:00 p. m., in the First Protestant Reformed church.

This lecture is given under the auspices of the C. S. B. A., and takes the place of the regular monthly meeting. Collection for the C. S. B. A.

Bewegelijke En Onbewegelijke Dingen

Van een lid der Hollandsche Mannenvereeniging der Eerste Prot. Geref. Kerk te Grand Rapids, ontving ik het volgende schrijven:

Hooggeachte redacteur der Standard Bearer:—

Op onze Hollandsche mannenvereeniging aan Fuller Ave. hebben we twee avonden gedebatteerd over het laatste gedeelte van Hebr. 12 vanaf vs. 26 tot het einde. Wij waren niet in staat om tot eenheid van gedachten te komen. Ik zou gaarne willen, dat de S. B. een korte verklaring wou geven van bovengenoemde verzen.

Bij voorbaat mijn dank.

Een lid der vereeniging,

J. B.

De geachte inzender van bovenstaand schrijven deelt ons niet mede over welke bepaalde punten het debat in de vereeniging liep. Ik moet dus wel van de veronderstelling uitgaan, dat men eigenlijk geen raad wist met heel den inhoud van Hebr. 12:26-29. En er zal wel niets anders op zitten voor de S. B. dan een meer of min volledige uiteenzetting te geven van heel die pericoop. Raakt de S. B. dan nog niet het eigenlijke punt of de bepaalde punten, die op de mannenvereeniging in het gedrang kwamen, dan zij de inzender zoo vrij om weer te schrijven.

De verzen, waarop gedoeld wordt, luiden als volgt: "Wiens stem toen de aarde bewoog; maar nu heeft Hij verkondigd, zeggende: Nog eenmaal zal ik bewegen, niet alleen de aarde, maar ook den hemel. En dit woord: nog eenmaal, wijst aan de verandering der bewegelijke dingen als welke gemaakt waren, opdat blijven zouden de dingen, die niet bewegelijk zijn. Daarom, alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vasthouden (of: laat ons dankbaar zijn), door welke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en Godvruchtigheid. Want onze God is (ook) een verterend vuur".

Laat ons eerst letten op het verband.

Heel het verband is eigenlijk eene vermaning om te wandelen in heiligmaking zonder welke niemand den Heere zien zal; en om niet te zijn een onheilige als Ezau, die, toen hij de zegening wilde beërven zelfs geen plaats des berouws vond. En de Schrift dringt bij de gemeente van den nieuwen dag op die heiligmaking aan door te wijzen op de voortreffelijkheid van de nieuwe bedeeing boven die van het Oude Testament. De gemeente toch van den nieuwen dag is veel verder, staat in veel beter en hooger positie dan die van het Oude Verbond. De laatste kwam wel tot den tastelijken berg en het brandende vuur en donkerheid en onweder, tot het geklank der bazuin en de stem der woorden, welke de hoorders met vreeze vervulde, zoodat ze baden, dat het woord tot hen niet meer geschieden zou. Maar de eerste is gekomen tot den berg Sion, en de stad des

levenden Gods, tot het hemelsche Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemeene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel. Daarom mag dan ook de gemeente met vreeze toezien, dat ze zich niet afkeert van Hem, Die van de hemelen is.

Die voortreffelijkheid der nieuwe bedeeing nu betreft ook haar toekomst-verwachting. Zij toch staat onmiddellijk voor de toekomst van een eeuwig en hemelsch en onbewegelijk koninkrijk, terwijl bij Horeb de onmiddellijke verwachting slechts zag op de vestiging van het aardse koninkrijk Gods in het land Kanaän.

Op die voortreffelijkheid der gemeente van den nieuwen dag nu wijzen de verzen, waarover de vrager licht verlangt.

De tekst spreekt van het bewegen der dingen. Dit bewegen der dingen heeft de beteekenis van voorbijgaan, uit den weg gaan, om iets anders, iets dat er achter ligt door te laten. Het doorbreken van dat andere, dat nieuwe, dat te komen staat, is dan de oorzaak van het bewegen der dingen, die voorbijgaan. Nu werd bij Horeb slechts de aarde bewogen, zegt de tekst. En dit had de beteekenis, dat de nieuwe dingen, die te komen stonden, ook slechts aardse waren. Een aardse verbond werd bevestigd, de aardse vorm van het theocratisch koninkrijk moest doorbreken. Daarom bewoog Zijn stem bij Sinai alleen de aarde. En daarom kon het bij dat bewegen ook niet blijven. Het was niet het einde, niet het onbewegelijke, dat zou doorbreken bij Sinai. Het bewegen van de aarde was een belofte van aardse dingen. En die aardse dingen waren zelf bewegelijk, niet eeuwig.

Maar de gemeente van den nieuwen dag staat onmiddellijk voor een veel heerlijker toekomst. Zij heeft immers de belofte: Nog eenmaal zal ik bewegen niet alleen de aarde, maar ook den hemel. In tweeërlei opzicht is dus de onmiddellijke toekomst der gemeente van den nieuwen dag voortreffelijk boven die van de Kerk bij Horeb. In de eerste plaats toch is de belofte, dat niet slechts de aarde, maar ook de hemel zal worden bewogen. De oorzaak van dit bewegen is dus het eindelijke doorbreken der nieuwe schepping. Er komen naar de belofte van heel de Heilige Schrift nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont. Er is der gemeente een heel de schepping omvattende erfenis bereid naar den raad en het welbehagen des Heeren, een Koninkrijk, waarin hemel en aarde vereenigd zullen zijn in Christus, een hemelsche schepping, die daardoor, dat ze hemelsch is en in Christus haar Hoofd heeft, ook verre zal schitteren in glans boven de oorspronkelijke aardse schepping. Welnu, het bewegen van hemel en aarde, het voorbijgaan van de tegenwoordige schepping zal straks veroorzaakt worden door

het doorbreken van de hemelsche schepping, de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. En in de tweede plaats wijst de Schrift er hier op, dat dit nieuwe koninkrijk, dat hemel en aarde zal omvatten, eeuwig en onbewegelijk is. Zoo toch wordt verklaard het woord "nog eenmaal". De gedachte is: "nog eenmaal en dan nooit weer". De gemeente van Sinai stond voor de onmiddellijke belofte van een aardse en daarom bewegelijk en tijdelijk koninkrijk. De gemeente van den nieuwen dag staat voor de belofte van een alomvattend, hemelsch en eeuwig onbewegelijk koninkrijk.

Zoo is de algemeene gedachte.

Nu zou misschien de tekst in vers 22 nog eenige moeilijkheid kunnen opleveren. Vooral de zin "als welke gemaakt waren" schijnt niet gemakkelijk te verklaren. Daarom willen we hier even bij stilstaan.

De woorden "welke gemaakt waren" zijn de vertaling van één enkel woord in het oorspronkelijke. We mogen letterlijk vertalen: "als gemaakt" of "zooals gemaakt". De tekst zou dan luiden: En dit woord: nog eenmaal, wijst aan de verandering der bewegelijke dingen zooals gemaakt, opdat blijven zouden de dingen, die niet bewegelijk zijn. En de gedachte is dan, dat de tegenwoordige dingen met opzet bewegelijk gemaakt zijn, zoodat ze veranderd kunnen worden, om straks plaats te maken voor de onbewegelijke dingen.

Hierin nu ligt een rijke gedachte, die wij als Protestantsche Gereformeerden vooral met nadruk op den voorgrond schuiven. De gedachte is namelijk, dat God de eerste schepping reeds aanlegde op de komst van de tweede. Wij gelooven immers, dat heel de geschiedenis niets anders is dan de altijd door voortgaande ontplooiing en realiseering van het welbehagen des Heeren. Dit houdt ook de zondeval en alles, wat daaraan verbonden is, in. Er is uit het oogpunt van Gods raad nooit een tweehed. Er is nooit een ongeluk geschied. De herschepping is geen reparatie-werk, maar een hoogere opvoering van de eerste schepping, naar het welbehagen des Heeren, door den diepen weg van zonde en dood en door de macht van het wonder der genade. God had nimmer de eerste schepping met het eerste paradijs als einddoel voor oogen. Het einddoel kon en zou niet worden bereikt in den eersten Adam, maar is Zijn eeuwig verbond en hemelsch koninkrijk, de vereeniging aller dingen in Christus, door Wien de tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen zijn zal. Met dit einddoel voor oogen, formeerde de Heere God de eerste schepping. Daarom is die eerste schepping veranderlijk krachtens haar aard. Ze is bewegelijk gemaakt van het begin. Ze is nooit onbewegelijk geweest. Ze kon vallen. Ze kon bewogen worden. Ze kon voorbijgaan. Ze bestaat uit bewegelijke dingen. Zoo is ze gemaakt. En dat wel met het oog op de hemelsche en blijvende dingen. De bewegelijke dingen moeten ook werkelijk bewogen worden. Ze moeten voorbijgaan. Ze gaan typisch onder in den vloed, waarin de eerste wereld verdrinkt. En ze gaan voor eeuwig onder in den vuur-

gloed, waarin de elementen zullen smelten en heel de gedaante dezer wereld voorbij zal gaan. Centraal is dit reeds geschied in de opstanding van onzen Heere Jezus Christus. Maar: nog eenmaal zullen bewogen worden, niet alleen de aarde, maar ook den hemel. En dan zal het alles zijn geschied. Gods welbehagen heeft zijn einddoel bereikt. Wij zullen een eeuwig en onbewegelijk koninkrijk ontvangen.

Welnu, en hier komt de Schrift weer op de vermaning terug, waarmee ze in heel dit gedeelte begonnen was, waar dit nu zoo is, waar we een onbewegelijk koninkrijk ontvangen, een koninkrijk, dat naar zijn aard nooit meer bewogen kan worden, laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en Godvruchtigheid; want onze God is (ook) een verterend vuur. (Dit "ook" behoort er naar het oorspronkelijke in, H. H.)

De woorden "laat ons de genade vasthouden" zijn niet een erg juiste vertaling van het oorspronkelijke Grieks. Letterlijk staat er: "laat ons genade hebben". Zooals echter wel bekend is, komt het woord genade ook voor in den zin van dank. Als we b.v. in de Schrift lezen: Gode zij dank, dan staat er letterlijk: Gode zij genade. En dat is hier ook de beteekenis. Niet alleen geeft het geen zin om te zeggen: laat ons genade hebben, of: laat ons genade vasthouden; maar ook is dit duidelijk de beteekenis van den tekst hier, beide met het oog op de uitdrukking zelf en met het oog op het verband, waarin ze voorkomt. Daarom, alzoo wij een onbewegelijk koninkrijk ontvangen, laat ons dankbaar zijn, of dankbaarheid hebben, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen met eerbied en Godvruchtigheid. En dit laatste, "eerbied en godvruchtigheid" wordt dan weer aangedrongen door het laatste vers: Want onze God is ook een verterend vuur. Hij is wel genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, maar Hij is ook een verterend vuur. Hij is de Heilige, Die alle dingen doet om Zijns Zelfs wil, Die Zijn eigen heerlijkheid en eer zoekt, Die Zijn eigen lof zoekt en Die daarom altijd verteert alles, wat Hem de eere niet toebrenge, die Hem toekomt. Daarom moet de gemeente in het dienen des Heeren nooit vergeten, dat God GOD is, de geheel Eenige, en zal het waarachtige dienen van Hem, het dienen Gods op een Hem welbehagelijke wijze altijd gekenmerkt zijn door diepe en kinderlijke vreeze. Zooals de apostel Paulus aan de gemeente te Filippi schrijft: werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beving, want God is het, die in u werkt het willen en het werken naar Zijn welbehagen; zoo roept de Schrift hier de gemeente van den nieuwen dag toe: Dient den Heere met eerbied en godvruchtigheid, want onze God is ook een verterend vuur!

Ik heb hiermede naar mijn beste weten voldaan aan het verzoek van den inzender der vraag, en hoop, dat mijn poging niet geheel vruchteloos mag zijn.

Het kan zijn, dat er vragen, die in den loop van de discussie op de mannenvereeniging opkwamen, zijn

overgebleven, die door bovenstaande verklaring niet zijn beantwoord. Indien de vrager zoo vrij wil zijn ze dan op te zenden, zal ik nog een poging doen.

't Kan ook zijn, dat er ook thans nog leden van de mannenvereeniging zijn, die een andere verklaring hebben.

De Standard Bearer staat altijd open voor vriendelijke discussie, zooals ge wel weet.

En ik vind het een goed teeken, dat men op onze mannenvereeniging over deze dingen kan en wil debatteren.

H. H.

ABOUT THE SOULS OF DEAD THAT WERE RAISED

The *Esther Society* of the First Prof. Ref. Church of Grand Rapids, Mich. sent in the following question:

"Can one's soul, if it goes immediately to heaven after death, be reunited with the body and brought back to the earth? Can the soul leave heaven? Explain in regard to those who rising after Christ's resurrection, went into the Holy City and made their appearances."

Respectfully yours,

A. B.

Secretary, Esther Girl's Society

Let me give a threefold answer:

1. In general, as is clear from several passages of Holy Writ, the souls of the saints after death are glorified and with Christ in heaven. It would be quite inconceivable, that after they had thus been glorified they would be reunited with the body of sin and death and return to the world of sin. Nor does this ever take place.

2. In those cases of the raising of the dead that are characterized by the deceased's returning to his former state, to his corruptible and mortal body and this evil world, as the cases of the young man of Nain, the daughter of Jairus, Lazarus, and others, the soul cannot have been glorified first. Seeing it was God's purpose to raise them again and cause them to return to their former state, it is certainly plausible to suppose that special provision was made for the soul in the intermediate state. I am inclined to think that those souls were in a state of unconsciousness till the moment of their resurrection.

3. With regard to those that were raised from the dead and appeared in Jerusalem after the resurrection of Jesus, it must be said, that their case was quite different. They were raised to glory with Christ, did not return to their former state of imperfection, neither to fellowship with the present world, even though they appeared in the Holy City. Their state was like unto the glorious state of the risen Lord, Who also appeared to His disciples after the resurrection, without returning to His former fellowship even with them.

H. H.

The Testimony of the Temple

It is good and pleasant for brethren to dwell together in unity!

That is the testimony of the Temple of the Lord our God.

Of course, by reason of much evil within and around us, there is also another testimony. One could voice it in the text: "Flee fornication!" And then we do not mean bodily fornication so much as spiritual fornication. And even bodily fornication is a wicked fruit of spiritual fornication.

Fornication is breach of covenant. Man was created a covenant creature. That is, we are created in a relation of friendship and unity with God. And sin, all sin, is in a spiritual sense fornication. It is the breaking asunder, wantonly tearing apart of that which God joined together.

But God remembered His eternal Covenant and calls. That effectually calling voice calls the fornication to His bosom and with these called creatures He will dwell in unity. Under His roof.

That company of called creatures have not entirely left behind them the folly of fornication. Only in principle are they washed and cleansed from the filth of whoredom. Many are the marks that remind them continually of their former alliance with the devil. For that reason the Spirit Who builds the Temple of God through the ages is continually calling to the Church of God: Flee fornication.

But there is more.

They live in a world that is completely filled with spiritual fornicators. And these fornicators are not satisfied with their own whoredoms; they needs cannot rest until all men offer with them the sacrifices of filth. Therefore they surround the church of God and entice her members to do as they do. In many guises the world sings her song of unholy love. All things of the world, all her wisdom and philosophy, all her gifts and talents, all her money and possessions are so many lures that are used to draw the church of God from under the roof of God Who dwells with His own in security and unity. Hence, the call of the Temple of God: Flee fornication! Do not amalgamate with the world; be ye not unequally yoked with unbelievers! Depart from out of the midst of her, My People and I will receive you! Do not touch the unclean thing! Love not the world, neither the things of the world! If any man love the world, the love of the Father dwelleth not in him.

It is well to heed these voices of the Temple of God. If not, we shall be destroyed with the world. For her sins have reached unto heaven, and God hath remembered her iniquities. For even though the world tore herself away from her legal husband she persists in saying: I sit a queen, and am no widow, and shall see no sorrow. But it is no more than delusion. She

shall indeed see sorrow and sorrow that beggars description. In one hour shall her bereavement come.

And from that awful spectacle the Lord calls through His Spirit and warns His own that they shall flee from it so that they partake not of her sins so that they receive not of her plagues.

And indeed it is good to heed that voice.

There are dainties in the House of God that cannot be compared with all the filth of the rotten world. What is there in the world that can be weighed in the balances against the sweetness of God's communion? What can the world set over against the peace that passeth all understanding. And the boon that we are heirs of God?

It is good that the brethren dwell together in unity!

That is the positive strain of the song of the Temple of God.

Would you like to see a picture of this blessed truth?

Go with me to Chronicles, the second book, chapter 5:13, 14. There we read: "It came even to pass, as the trumpeters and the singers were as one, to make one sound to be heard in praising and thanking the Lord; and when they lifted up their voice with the trumpets and cymbals and instruments of music, and praised the Lord, saying, For He is good; for His mercy endureth forever: that then the house was filled with a cloud, even the house of the Lord; so that the priests could not stand to minister by reason of the cloud: for the glory of the Lord had filled the house of God."

It is the testimony of the Temple of God. A testimony of sweetest harmony and unity.

Music is so beautiful.

All the earth and the heavens are filled with music. Man and beast; the rustling boughs and murmuring brooks; but also the terrible elements in thunder and storm: they all are so many notes in the song of creation.

And God gave wisdom to make instruments: the cymbal, the harp, the violin, the sound of the organ and what not. And then we have in our throats the vocal chords and we can warble of languishing love.

But there is also the discord.

It grates upon the ear, nay, the soul and makes us shudder. By all means make music but let your music be harmonious. Sing and play as one. And make one sound. Then it is sweet.

It is the first thing we note in that throng of God's people in the temple. They are as one to make one sound.

That, beloved, is directly contrary in the world. It may seem as though they command a certain harmony, but it is false. In reality it is the discord of hell. They are not one and make not one sound.

You know, the song is not born in the vocal chord, but in the deepest heart. It is untold misery if our heart weeps and the lips warble. Nay, the song of the Temple was so wonderful, because from the heart out

they were one before the Lord. They loved the Lord. See there the first requisite if you are to make merry on the trumpet and the cymbals. And when your heart is filled with the love of God and when you note that others around you are in like state you will further note that you make one sound. Then there is sweet harmony.

Secondly, note the very purpose of their harmony. It is to praise the Lord and to thank Him. All other song is really contraband. The world has no business to languish her love upon herself and warble and sing of devotion.

Lately we had occasion to listen to the songs of the world for quite a spell and we found that the ever recurring theme is: Oh, how I love you. It is all love and devotion, but the purpose is love and devotion of the world, of self. It makes the present day radio programs so abominable.

But the purpose and the end of the singing and music of God's saints is praise and gratitude toward God. "It is good to sing Thy praises; And to thank Thee, O Most High, Showing forth Thy lovingkindness When the morning lights the sky. It is good when night is falling, of Thy faithfulness to tell, While with sweet, melodious praises, Songs of adoration swell!"

Compare that with the songs and the music of the world and you will turn from them with disgust. That is when the heart is one with God!

Thirdly, we note the content of the music and singing. It is: For He is good; for His mercy endureth forever!

The song and music of the saints of God is never forced. They cannot but sing. No matter where they look: everywhere is manifested that goodness of God. It is in the golden light of the sun, the silvery rays of the moon at night. It is in the twinkling star as well as in the blue firmament. It is in the earth so that the plowed furrows are drunk with His goodness and the increase of the fields chant of His love. The murmur of the wind is a lullaby of lovingkindness and it sings us to sleep; the concert of the birds of heaven are a paean of happiness.

More so in the Word of God. Oh, when heavenly light enlightens then they must sing of His goodness. It tells of His mercy that endureth forever. Even while they have forgotten the Lord; He never forgot. He remembered them in Holy Love. He saw them from all eternity and sang of their beauty. He saw them in the palms of His hand and beheld them as images of His dear Son. He searched for them when they were lost in the highways and byways of sin and finding them He clasps them to His bosom. When they are guilty as hell, He comes down from the heavens to their help and assumes all their guilt, paying the awful price of righteousness on the accursed tree. He cleanses and beautifies; He justifies and glorifies, until all are saved

in heaven with Him. Shall they not sing that His mercy endureth forever?

I assure you that if they sing not that the very stones would cry out for shame.

But they do sing and their song charms the heart while singing. They do sing and the angels join in their chanting cries. They do sing and the God of their salvation responds in blessing to more songs. They do sing and the house is filled with smoke at the voice of him that cried.

Now notice, that even on earth the resulting glory is so great that the priests could not stand to minister by reason of the cloud. They must give way to the glory of the Lord. The cloud filled the house of God.

Ah, when all the wicked discord of the sin-soaked earth shall be no more; when the worship of Baal and Astaroth shall be forever swept away in the pit of fire and brimstone: How glorious shall then be our song. You will not be able to stand to minister. The cloud of the glory of God shall fill the heaven of heavens. And all you will do is look, behold, be satisfied with His glorious image. When the eternal mystery shall be revealed and no more the warning cry resound: Flee fornication! But when the chants of the saints shall mingle with the songs of the angels and the earth shall answer in ever rising Hallelujah's!

Therefore the eye heavenward, beloved! And listen sharply: faintly we heard these hallelujah's, they come ever nearer. Until the Son of Man come on the clouds. Bringing His redeemer saints with Him.

Then, then shall be fully realized: How good is it and how pleasant that brethren dwell in unity!

G. V.

THE PROPOSED PLAN

Rev. Herman Hoeksema,
1139 Franklin St., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Dear Editor:—

We, the teachers of the First Prot. Ref. Church Sunday School, wish to express our hearty approval of the proposal to have our Sunday School Lessons explained in the Standard Bearer.

It has long been our desire to have our Protestant Reformed ministers provide us with truly reformed material for our lessons of the International Lesson System and this proposal fills us with hope that our desire will be realized.

The appearance of such a new feature in our Standard Bearer would not change its present theological character but instead would greatly increase the value of the Standard Bearer for all Sunday School Teachers and also be instructive to all Standard Bearer readers.

Sincerely,

A. Van Tuinen, Supt.
John A. Heys, Sec'y.

Iets Over De Roeping

Van J. D. Jr. van Pella, Ia., ontvingen we de volgende vraag:

“Zoudt u een artikel willen schrijven in de S. B. over de roeping, waarmede velen geroepen worden, volgens Matth. 20:16 als ook Matth. 22:14?”

We lezen op beide plaatsen door den vrager aangeduid: “Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.” In Matth. 20:16 staat de tekst aan het einde van de gelijkenis der arbeiders in den wijngaard; in Matth. 22:14 aan het slot der gelijkenis van de koninklijke bruiloft, waar de mensch, die geen bruiloftskleed aanhad verscheen.

Voor een volledige behandeling van het onderwerp, dat hier door den vrager wordt aangeroerd, verwijzen we hem naar onzen S. B. deel VII, pp. 413, 540. Hier willen we daaruit het volgende overnemen.

Zoo is er ook eene roeping Gods, die zich richt tot het zedelijk bewustzijn van het schepsel, met name van den mensch, en die hem oproept om met alle schepsel Hem, den Schepper en Formeerder aller dingen, te dienen en te danken. Want God heeft alle dingen gemaakt om Zijns Zelfs wil, opdat alles Hem zou erkennen, dienen en verheerlijken. In de aardsche schepping moet alles den mensch dienen, opdat de mensch zijnen God diene en alles, wat adem heeft, den Heere love. Daarom laat God Zich niet onbetuigd aan eenig schepsel. Hij openbaart Zichzelf en spreekt tot den mensch, hem roepend tot Zijnen dienst. Hij doet dat door de dingen, die Hij heeft geformeerd. Zooals alle dingen door het Woord zijn geformeerd, zoo gaat er ook van alle dingen een sprake Gods uit. Want de hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk sprake uit en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geen spraak en geen woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de gansch aarde en hunne redenen tot aan het einde der wereld. Ps. 19:1-5. In het Woord is immers het leven en het leven is het licht der menschen. En dat licht schijnt in de duisternis. Hij is het waarachtige licht, hetwelk verlicht een iegelijk mensch komende in de wereld, Joh. 1:4, 5. En wat van God kennelijk is, is in de menschen openbaar. Want Zijne onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, Rom. 1:19, 20. Door deze roeping, die uit de dingen tot alle menschen komt, geeft God getuigenis van Zichzelf. Hij getuigt, dat Hij is, Hij spreekt van Zijne eeuwige kracht en goddelijkheid, van Zijne wijsheid en macht, en roept alzoo alle menschen op, dat ze Hem moeten dienen en danken.

Bovendien was er, naast deze roeping door de dingen, deze *vocatio realis*, zooals ze is genoemd, ook een roepen Gods door het gesproken menschelijk woord.

Dit was reeds zoo in het Paradijs, in den staat der rechtheid. Want als God den mensch naar Zijn Beeld geschapen heeft, spreekt Hij tot hem en roept hem tot de taak en de plaats, voor dewelke hij werd geformeerd. Want God zeide tot hem: Weest vruchtbaar en vermenvuldt en vervult de aarde, en onderwerpt haar en hebt heerschappij over de visschen der zee en over de vogelen des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt. Ziet Ik heb ulieden al het zaadzaaiende kruid gegeven, dat op de gansche aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is; het zij u tot spijze. Maar aan al het gedierte der aarde, en aan al het gevogelte des hemels, en aan al het kruipende gedierte der aarde, waarin een levende ziel is, heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. Gen. 1:28-30. Ook gaf Hij aan den mensch het gebod, dat ze wel van al het geboomte des hofs vrijelijk mochten eten, maar niet van den boom der kennis des goeds en des kwaads, Gen. 2:16, 17. En als de mensch gevallen is en hij het Verbond heeft overtreden, handhaaft God toch Zijn Verbond en doet Zijne roeping uitgaan door den Zoon, die vleesch wordt. Want het Woord is vleesch geworden en heeft onder ons gewoond; en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader, vol van genade en waarheid, Joh. 1:14. En het is door dat vleesch geworden Woord, Immanuel, de wijsheid Gods en de kracht Gods, dat de Heere thans roept; eene roeping, die we bezitten in de Schrift. In heel Gods Woord is het de Christus, die getuigt, is het God, Die roept door Immanuel, tot eene wereld, die in de duisternis ligt. Want weliswaar komt de Christus eerst in de volheid des tijds, en wordt eerst bij Zijne intrede in de wereld het heilig Evangelie vervuld. Maar dat neemt niet weg, dat van den aanbeginne der wereld dit heilig Evangelie verkondigd is geworden; dat het geopenbaard is in het Paradijs, verkondigd is geworden door de Patriarchen en Profeten, afgeschaduwd werd in de ceremoniën des ouden verbonds en ten laatste is vervuld in den Zoon, Die vleesch werd, om dan verder de wereld te worden ingedragen en als voor oogen geschilderd door de apostelen en evangelisten. Het is wezenlijk altijd dezelfde roeping en hetzelfde heilig Evangelie, of het door profeten en apostelen, of door Christus Zelfen wordt verkondigd, want de Geest van Christus sprak in en door de profeten en leidde straks weer de apostelen in al de waarheid. Deze roeping Gods door den Christus verkondigt, den vollen Immanuel, in al den rijkdom van Zijn heil, zooals Hij ons van God geworden is tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing. Zij stelt ons Hem voor als de openbaring van den God onzer volkomene zaligheid, verkondigt voldoening en verzoening in Zijn bloed, vergeving der misdaden en genade om Zijns Naams wil, en het eeuwige leven een iegelijk, die gelooft. Zij komt dan ook met den eisch tot bekeering en geloof in den Zoon. Want die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven, maar die den

Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien; de toorn Gods blijft op Hem. Joh. 3:36.

Gaat deze roeping Gods nu uit naar den natuurlijk menschen en gaat ze niet gepaard met de genadige werking des Heiligen Geestes, waardoor het hart wordt omgezet en de ooren doorboord en de oogen ontsloten, dan kan ze nooit eenige andere vrucht dragen, dan dat ze den zondaar zonder verontschuldiging voor God plaatst. Zij handhaaft hem als zedelijk schepsel, verantwoordelijk voor den Heere, is middel om de zonde in hem tot openbaring te brengen en verzwaart zijn oordeel. Dit is reeds het geval met de roeping Gods die er uitgaat tot ieder mensch door de geschapene dingen. Dit is duidelijk uit Rom. 1:18 v.v. en Joh. 1:4, 5, 9, 10, alsmede uit Rom. 2:14, 15. In Rom. 1 wordt ons geleerd, dat de toorn Gods van den hemel geopenbaard wordt over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden. Dit veronderstelt reeds, dat ze tot op zekere hoogte de waarheid bezitten en kennen, want die waarheid zooals ze haar bezitten houden ze in ongerechtigheid ten onder. Zonde is geen zaak van onkunde. Het is zelfs geen kwestie van het verstand zonder meer. De zonde is een zaak van den wil, van het hart. Het hart is bedorven, gansch boos en verkeerd. Daarom wil het de ongerechtigheid. Want de zonde is de ongerechtigheid en de zondaar heeft de ongerechtigheid lief. Hij wil de zonde doen. En omdat hij de ongerechtigheid liefheeft, daarom heeft hij ook de leugen lief. Want de waarheid veroordeelt hem. Alleen de leugen laat hem vrij wandelen in den weg der goddeloosheid. En omdat hij de leugen liefheeft, daarom houdt hij de waarheid ten onder; hij stelt zich tegen haar; hij tracht haar uit zijn leven te bannen en haar te verkeerren in leugen. Doch dit moet dan ook duidelijk worden om het recht Gods te handhaven. Het moet tot openbaring komen, dat de zonde geen zaak is des verstands, noch ook slechts eene verstandelijke dwaling, maar een zedelijke boosheid des harten. Daarom nu gaat er van de schepselen een roeping Gods uit tot alle menschen en worden de onzienlijke dingen Gods uit die schepselen verstaan en doorzien. Door die roeping krijgt de mensch getuigenis, dat God is en dat Hij geëind en gedankt moet worden. Maar die roeping Gods verwerpt de natuurlijke mensch. Hij toont, dat als hij God leert kennen (en wat van God kennelijk is, is in hem openbaar), dan wil hij Hem niet, want hij wil Hem niet dienen of danken. En zoodoende blijft hij als een zedelijk verantwoordelijk wezen gehandhaafd tegenover God en is hij niet te verontschuldigen.

* * * * *

Doch met de verkondiging des Evangelies of de uitwendige roeping door het Woord is dit niet anders. Ook zij is in zekeren zin algemeen, want ofschoon zij niet tot alle menschen komt, maar alleen tot diegenen tot wie God naar Zijn welbehagen het Evangelie zendt,

toch zijn velen geroepen, doch weinigen uitverkoren. Ook de roeping door het Evangelie komt niet slechts tot diegenen, die God verkoren heeft ten eeuwigen leven, maar ook tot de verworpenen, naar het welbehagen Gods. En ook deze roeping heeft beteekenis, niet slechts voor de verkorenen, maar voor de verworpenen tevens. Weliswaar heeft ze niet de beteekenis, die men er in de Christelijke Gereformeerde Kerken in den laatsten tijd aan heeft willen hechten, als zou ze genade zijn voor alle hoorders. Schrift en ervaring leeren beide wel zeer stellig het tegendeel. Evenmin als het genade voor de duisternis is, als het licht der eeuwigen Woords in haar schijnt en zij dat licht niet begrijpt, evenmin is de verkondiging des Evangelies genade voor degenen, die verloren gaan. Zij, die dit toch willen vasthouden, blijven dan ook nog altijd het antwoord schuldig op de vraag: welke genade is dan toch in die prediking des Evangelies voor de verworpenen? Noch van de zijde Gods, die hun het Evangelie doet verkondigen, noch ook van de zijde der hoorders, die zonder wederbarende genade dat Evangelie altijd verwerpen, kan het genade heeten, als een verworpene verkeert onder het geklank der roeping Gods door het Evangelie. We hebben hierop reeds zoo dikwijls gewezen, gewezen ook op de Schrift en op de belijdenis onzer kerken in verband met deze kwestie, dat we hierop niet verder behoeven in te gaan. Het staat onder ons wel vast, dat genade nooit algemeen, altijd particulier is.

Maar dat neemt het feit niet weg, dat de Heere God Zijn doel heeft en dat dit doel ook wordt bereikt, als Hij iemand laat opgaan onder de prediking van het Woord des Evangelies, zonder dat Hij zijn hart verandert door wederbarende genade. Immers wordt ook door deze roeping, en dat wel met veel meer nadruk dan door die, welke uitgaat van de schepselen door den Logos, het zedelijk karakter van den mensch gehandhaafd. God spreekt tot hem door dat Evangelie. Hij roept in dat Woord tot boete en berouw, tot bekeering en geloof. Hij stelt hem in dat Evangelie op zeer duidelijke en niet te miskennen wijze den weg der zonde voor als den weg, die Gode mishaaft, Hem schrikkelijk doet toornen en als een weg, waarin hij zichzelf schatten des toorns vergadert in den dag der vergelding. Bovendien opent Hij in dat Evangelie den boeteling een weg, om met God verzoend te zijn en terug te keeren tot het Vaderhart, verzekert hem, dat Hij hem geenszins zal uitwerpen en belooft hem zelfs het eeuwige leven. Geen zondaar, die zich bekeert, zal kunnen zeggen, dat God lust heeft in zijn dood. Dit alles wordt in het Evangelie verkondigd en wordt verkondigd zonder onderscheid aan allen, die onder de roeping door het Woord der prediking verkeerden, ook aan de verworpenen. De roeping door dat Woord is dus veel scherper en duidelijker dan die, welke door middel van de geschapene dingen, en ook door de historie tot den mensch komt. En bovendien is deze roeping daardoor van de *vocatio realis* onderscheiden, dat ze een weg

der verlossing en des behouds voorstelt en uitzicht biedt op het eeuwige leven in den weg des geloofs en der bekeering. Maar daarom wordt dan ook het oordeel van de goddelooze verworpene, die zich niet bekeert, zeer verzaagd. Want door het overblijfsel van natuurlijk licht, dat in hem is, verstaat hij ook deze roeping door het Evangelie. Wel is er ook ten opzichte van dit verstaan des Evangelies allerlei onderscheid, naarmate iemand langer onder den invloed van het Woord verkeert of korter, en ook is er allerlei graad van natuurlijk licht en vermogen om de roeping des Evangelies te vatten. Sommigen hebben zoo weinig bevattingsvermogen, dat ge ze slechts de eerste beginselen van dat Woord kunt doen verstaan, terwijl anderen verlicht worden, gaven des Heiligen Geestes smaken en de krachten der toekomstige eeuw in zich gevoelen. Maar dat neemt niet weg, dat, organisch genomen, de natuurlijke mensch gaven heeft van natuurlijk licht, waardoor hij dat Woord verstaat. En als hij nu geen genade ontvangt, als God hem niet door de onwederstandelijke werking des Geestes krachtadiglijk roept, dan neemt hij nimmer dat Evangelie aan, omhelst hij het nooit. Met andere woorden, hij spreekt met woord en daad uit, dat hij, liever dan God te dienen en te danken, liever dan zich tot Hem te bekeeren, ook de zaligheid, die in den weg dier bekeering hem wordt voorgesteld, verwerpt. Hij komt tot het licht niet, omdat hij de duisternis liever heeft dan het licht. Zoo wordt het Woord hem een reuke des doods ten doode, wordt God gehandhaafd in Zijne rechtvaardigheid, als Hij hem verdoemt, en wordt hij, de zondaar, die ten volle geopenbaard heeft zondaar te zijn, en niet tot God te willen komen, met dubbele slagen geslagen.

H. H.

NOG EEN VRAAG

Dezelfde broeder doet mij de volgende vraag:

Mag God ooit vergeleken worden bij een hard mensch, maaiende waar hij niet gezaaid heeft en vergaderende waar hij niet strooide? Matt. 25:24.

Ik vrees, dat ik behoefte heb aan wat meer licht, eer ik die vraag beantwoorden kan. Zoo oppervlakkig weg zou ik zeggen: neen, zeker niet! Hoe zou men God toch kunnen vergelijken bij een mensch en dan nog wel bij een hard en onrechtvaardig mensch? Maar ik heb een zeker vaag gevoel, dat hier iets anders achter zit en dat ik den spijker niet op zijn kop sla, indien ik hier niet wat meer licht over ontvang.

In afwachting dus.

H. H.

NEW CLERK AND TREASURER

Mr. Jacob Dahm, Jr., is the new clerk of our Pella, Ia., church and Mr. Conrad De Vries, New Sharon, Iowa, is the new treasurer of Pella church.

Des Heeren Tempel

Daar is dan altijd de echt menschelijke neiging om de idee en het wezen van den Tempel des Heeren te veruitwendigen. Dan ziet men naar hout en steen of ook wel menschen in menigte en denkt dat zij een groot deel uitmaken van de woonsteden des Heeren.

Doch tegen al zulk veruitwendigen van het kostbaarste wat op aarde bestaat klinkt het Woord des Heeren door den mond van Jeremia: "Vertrouwt niet op valsche woorden, zeggende: Des Heeren Tempel, des Heeren Tempel, des Heeren Tempel zijn deze" (7:4).

Zoo was er onder het Oude Testament, allereerst, het altaar. En zag men een kleine verheffing der aarde of een steen. Ietwat later komt er een Tent der Samenkomst. Toegegeven moet worden, dat die Tent ook wel wat kostbaarder was dan grond of steen: kostelijk burduursel en goud schitterde daar. En eindelijk komt er een gebouw, dat metterdaad den naam draagt van Tempel des Heeren. Doch als de menschen dan trotsch in dien Tempel rondliepen en elkander wezen op al het goud en lijnwaad en versiersel, zeiden de Profeten des Heeren: Altemaal valsche woorden! Vertrouwt er niet op. Dat is de Tempel des Heeren niet.

In het Nieuwe Testament is dit eenigszins anders. Evenwel ook hier hebben we een uitwendige gedaante die vaak verward wordt met het wezen en idee der zaak. Men ziet dan drommen van menschenkinderen, die zich saam geschaard hebben onder de banier van het Kruis. Zooveel zielen, zooveel huisgezinnen, zooveel kerken in het genootschap; zulk een Theologische School, zooveel colleges, zooveel hoogleeraren en wat dies meer zij. Soms gaat het een weinig dwazer en sleept men er weer de gebouwen bij en wijst weer elkander op schoone kathedralen, die trotsch de torens opheffen. Ook de Liturgiek spreekt dan een woordje mee; men heeft uren en dagen en maanden; of ook diensten en gebeden en instellingen; men loopt naar vormen en gewoonten.

En toch, zonder meer, is het van nul en geener waarde.

Men kon al die dingen hebben, b.v., in het Oude Testament en tevens den vreemdeling en de weduwe met haar wees verdrukken. Ook kwam er niet zelden een aankleven van onschuldig bloed aan die plaats. Terwijl men elkander wees op al die uitwendige dingen, liep men ook andere goden na. Ja, het ging zelfs zoo ver, dat wanneer men een os slachtte ten offer, het eigenlijk gelijk stond met het verslaan van een man. En het uiterste vindt men toch wel in de dagen van Jezus. Men zwoer bij den Tempel, doch de Heere der heerlijkheid klaagde aan het Kruis.

Niet anders is het in de dagen van het Nieuwe Verbond.

Men wandelt naar de geboden en leeringen der menschen. Nieuw-Testamentisch slooft men zich uit om de inzettingen van Omri te houden, mitsgaders het gansche werk des huizes Achabs, wandelende in hunne

raadslagen. Er zijn geboden en leeringen der menschen. Paulus klaagde ervan: "Raak niet, smaak niet, roer niet aan." En al dat menselijke, vleeschelijke, aardse gedoe saamvattende, kenschetst hij het te zijn: eigenwillige godsdienst, al is het dan in betooning van nederigheid en in het lichaam niet te sparen. Het is immers, zegt Paulus, onnut en tot verzadiging des vleesches.

Neen, dat is des Heeren Tempel niet.

Want dit sta wel vast: des Heeren Tempel is een Goddelijk Werk.

En dat zij ons uitgangspunt, dat die Tempel een Woonstede Gods is.

God is een wonend God. Hij woont van eeuwigheid. En die idee van het wonen Gods ligt vast in Zijn Drie-eenig Wezen. De Drie die Een zijn wonen tezamen in de Eeuwigheid onder één dak. In de Drieheid hebt ge de meest glorierijke variatie en in de Eenheid de allernigste harmonie. God zingt daar van liefde en vriendschap, van de allerschoonste genade. Daar ruischt het al van eeuwigheid tot in der eeuwigheid van liefelijken vrede en aangename rust. God woont.

En dit is Zijn eeuwig erbarmen en nederbuigende goedheid, dat Hij dat dak van Zijn woning uit heeft willen breiden over het schepsel, dat naar Zijn Beeld geschapen is en vervormd, opdat het den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig zou zijn.

En dit alles gewordt ons door Zelfopenbaring van God. Juist omdat Hij een wonend God is, daarom is de openbaring van Gods eigen leven genoeg.

En die Zelfopenbaring is dan van stap tot stap een wondere uitstraling van heerlijkheid. Wordt dan een arm schepsel bekwaamd om die afstraling der deugden Gods op te vangen en in zich te zien wonen, dan heeft hij daarin gemeenschap der vriendschap Gods. Dan smaakt men dat God goed is in Zijn wonend leven. Dat is dan ook tevens de openbaring van Zijn eeuwig Verbond. Daar smaakt men de deugden Gods. En uit men die deugden Gods in woord en wandel. En keeren die deugden Gods weer tot Hem in liefelijken zang. "Daar zingt men blij met dank'bre psalmen!"

Al die Zelfopenbaring van het wonend leven Gods nu komen ons toe door het Woord en in den Geest. Zoo sprak God tot de profeten en dienstknechten. En in de volheid des tijds door Zijn Zoon. En later door de Apostelen des Lams. Tezamen genomen heet Gods Woord het: "het fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen." En komen er al menschen bij, zoo zegt het Goddelijk Woord nochtans, dat zij *in den Geest* medegebouwd worden tot een woonstede Gods. En naar Petrus' woord zijn die menschen levende steenen en leeren we daaruit, dat het al is een bouwen van God, door God en tot God van Goddelijk materiaal.

Des Heeren Tempel is geen menschenwerk.

Het is het werk Gods en naar zijn wezen en idee is het de Woonstede Gods in den Geest.

Die Tempel groeit, wordt gebouwd.

Haar grondslag is op de eeuwige bergen van Gods heiligheid.

Daar in de stille eeuwigheid werd het fundament gelegd, mitsgaders het gansche bestek tot aan de tinne des Tempels toe. Dat is de gedurige getuigenis des Bijbels. Het voorbeeld ervan moet dan ook op den berg Gods van uit den hemel aan Mozes getoond worden. En als hij (Mozes) het hemelsch bestek gezien heeft gaat hij naar de aarde terug en maakt een copie, een aardse copie.

Toch was er van den beginne een aardsch beeld van dien Tempel.

Dat aardse beeld van de woonstede Gods hebt ge in den boom des levens. Het is het eigenlijke wel niet, doch ook die boom predikt wezenlijk hetzelfde als altaar, tente der samenkomst, tempel, Vleeschwording, harten van menschenkinderen en de verrukkelijke beelden op Patmos. Het is alles ééne Goddelijke gedachte, die tot inhoud heeft: God woont als Vriend met Zijn mensch-vriend!

Etende van den Boom des Levens woont Adam met God, is hij Zijn Vriend en kwinkleert van de Fontein aller goeden. En is hij zalig.

Doch dat aardse beeld valt weg en de vriend wordt vijand. Inplaats van met God te wonen gaat hij met den duivel wonen en wordt diep ongelukkig. Hand in hand zwerven ze nu ellendiglijk rond op de gevloekte aarde. Achter zich flikkert het angst injagende lemmet des zwaards van den cherub. En die staat om den weg tot den boom des levens te bewaren. Is dit een stille profetie, dat dien weg nog eens geopend zal worden en dan tot een openbaring van den Boom des Levens, die twaalf malen per jaar zijn vruchten gaarne zal afstaan tot genezing der heidenen?

Doch, o zalig uur, de Heere gedenkt aan Zijn eeuwige gedachten des vredes!

De Heere komt omlaag van Zijn troon en spreekt tot onzen vader. En verhoogt de aarde. Ja, de Heere moet toch wel de aarde verhoogd hebben? Hij bedekt hunne naaktheid met vellen van beesten. Die beesten zijn geslacht. En als we er op letten, dat Abel en Kain aan 't offeren gaan en dan ook nog wel door Abel schapen, of liever, lammeren geofferd worden, dan kan het niet anders of de Heere des Verbonds heeft onze voorouders les gegeven in het offeren. En bij het offer hoort het altaar. En het altaar is de aarde verhoogd. Een liefelijke profetie dat er een andere, een verhoogde aarde zal komen, waarop gerechtigheid zal wonen. Waar God zal wonen tot in eeuwigheid, met de gekochten door bloed van het Lam.

En die idee komt al helderder tot openbaring.

Straks komt om dat altaar een tent. En gaat ook weer de tent plaats maken voor den Tempel van Salomo. En het een en het al van dien Tempel is het Heilige der Heiligen. En het een en het al van dit Heilige der Hei-

ligen is de arke des Verbonds, het altaar waarop eens per jaar het Bloed gesprend werd.

En zegt God geduriglijk: Daar zal Ik met U, mijn volk, wonen.

Doch ook zelfs die openbaring van de eeuwige idee van het wonen Gods moet verdwijnen. De Tempel wordt verwoest en het Heilige der Heiligen ontheilgd. De Arke is weggevoerd. Zal ook nooit gevonden worden.

De Woonstede Gods in den Geest groeit door de eeuwen heen.

Er is een volheid des tijds.

En dan kwam de vervulling. En die vervulling is Jezus. Ach, is er wel iets in den hemel of op de aarde, dat ge kunt vergelijken met de schoonheid van die vervulling? Spraken wij niet van een woonstede Gods? En was de idee niet, dat de liefelijke God met den mensch wil wonen, Zijn dak over hem uitbreiden? Welnu, dat is Jezus, die liefelijke Naam!

Hoe innig woont God nu met den mensch. In eenigheid des Persoons van den Zoon van God, woont de Goddelijke en menschenlijke natuur te zamen. Negentien, bijna twintig eeuwen hebben de godgeleerden vromelijk getracht om ons toch een klare voorstelling te bieden van dat eeuwige wonder; en toch? Hij klaagt: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" En toch is Hij al het welbehagen des Vaders. Hij roept: O, wat heb Ik toch een vreeselijken dorst! Doch machtig, almachtig, zegt Hij: Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn! O, wonder van genade. God en mensch vereend. Wonende te zamen in één gestalte. Is Hij dan niet de vervulling van die verrukkelijke idee? Eeuwig bij Hem te zijn. Waar nimmer tranen vloeien.

Hij woont bij God, is in de boezem des Vaders. Doch wij zijn van Hem. En Hij schaamt Zich niet om ons broeders te noemen. Zijn menschenlijke natuur is de natuur der kinderkens. Hij nam het zaad Abrahams aan.

Daarom vergadert Hij ons door de eeuwen heen. Is Hij het fundament, wij zijn de steenen die geestelijk zijn. Is het een woonstede Gods in den Geest? Hij stort in ons, Zijn Lichaam, dien Geest uit en dat niet met mate. En het gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, toont de lijnen van het fundament. Het Woord des Heeren bezielt ons, is ons Brood en ons Water. Verzadigt en verfrist ons. En doet ons groeien.

Roept dan dat Woord tot allen uit! De uitverkorenen zullen het zeker hooren. En hoorende door den Geest, zullen ze vervormd worden, van de gedaante des duivels tot de schoonheid van het Beeld des Zoons. En ze groeien door de eeuwen heen. Het gaat van heerlijkheid tot heerlijkheid.

En het einde?

Daar komt een algeheele realisatie in de einden der eeuwen. Daar komt dan ten slotte het moment, dat de visioenen van Patmos vervuld zullen worden.

Ziet ge dan weer eens naar den hemel der hemelen, dan zult ge zien en met Engelenstem bezingen: "En ik

zag geen Tempel in haar, want de Heere, de Almachtige God is haar Tempel en het Lam!"

Doch die God is dan alles en in allen en daarom: "Want gij zijt de Tempel des levenden Gods, gelijkwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn."

Ook werd ons hart overstelpt in het binnenste van ons!

G. V.

THE PROPOSED PLAN

Rev. Hoeksema

Dear Brother:—

The following is to inform you that I am heartily in favor of the proposed change in the S. B. as outlined in the Feb. 1 issue.

My main reasons are as follows.

It is of great importance that we have our own system of Sundayschool-lessons and that these appear in the S. B.

That we have some edifying material for our young people, especially for the younger children that cannot derive much benefit from our paper as we now have it.

Also to have closer contact with our sister churches and to be fully informed as to what is taking place in the Church-world round about us.

And "last but not least" to retain a prominent place for "Our Doctrine" in order that the truth may shine forth in all its beauty.

Thanking you for the opportunity to express myself,

Yours in Christ,

H. Windemulder

Holland, Mich.

Rev. H. Hoeksema,

Grand Rapids, Mich.

My dear Sir:—

Concerning your request for opinions from various readers of the Standard Bearer about the proposed change I hereby wish to express a few of my ideas.

A few months ago this very same thing was the topic of one of our family conversations. I long have felt that a change in the publication of our church paper was necessary, and therefore I highly approve of the idea and change stated in the Standard Bearer.

To my opinion the new plan will make the magazine of interest to old and young. I also feel a dire need for practical discussions about things of our day. The youth, I think, then will have a special interest in our paper and will arouse the interests of many.

Let this only be a personal correspondence. Hoping that the plan may be carried out, I remain

Yours sincerely,

John Blankespoor

Boyden, Iowa

THE PROPOSED PLAN

The board of the Reformed Free Publishing Association, Division No. 1 wishes hereby to express its opinion concerning the proposed plan as was suggested by the Reverend Hoeksema in the February 1st. issue of our Standard Bearer.

In the first place it is our conviction that the proposed change is not at all in harmony with the purposes and aims of the Reformed Free Publishing Association, as we find them expressed in Article 3 of the Constitution, "The purpose of this Association is to propagate the Reformed Principles, applying them to every phase of life, along the fundamental lines of sin and grace, opposing all views repugnant thereto." The new proposed plan certainly does not have this purpose in view. If it be true, that there is a great demand for such a popular and practical paper as has been proposed by one of our editors, then such a paper should be published by our churches, distinct from or in conjunction with our Standard Bearer. The purpose of the Reformed Free Publishing Association has never been to publish a church paper, but a monthly or semi-monthly magazine in which our leaders might propagate our Reformed principles, and it is our sincere desire that the association will by the grace of God, be able to continue in this necessary and worthwhile work.

In the second place we would call the attention of our readers to the important change which has already been brought about. (See also February 1st. issue.) Upon suggestion of the board the staff has appointed several of our younger ministers to the editorial staff, in order that from time to time they might regularly contribute worthwhile articles. And besides this, the staff has also appointed five men as "news editors" to supply us with interesting bits of church news. The board agrees with the editor, when he expresses his opinion concerning this change as follows: "Also this is a change for the better. The original editors, who have many duties to perform in school and in their congregations, will be considerably relieved. And with so many editors and co-workers, the contents of the paper will be much more diversified, while the principle of its contents will remain unchanged. And, as variety is, undoubtedly, the spice of life, I believe that our paper will become more popular, will be read by a greater number of people and will increase its list of subscribers."

The board of the Reformed Free Publishing Association heartily endorses the change that already has been made but cannot approve the "Proposed Plan".

The Board of the R. F. P. A.
Division No. 1,
Bernard Kok, President
F. Pipe, Secretary

CONTRIBUTION

Pride and Self-love Corrupt the Best and Sublimest Gifts

Lest any should wonder why St. Paul sets forth the virtue of charity with so many high and eminent praises; "We are to consider," says a pious divine, "that God is *Love*; and that, consequently, the same praise belongs to both: nor can there be a greater virtue in God or man, than love."

But our love is twofold: the one true, living sincere, and undefiled; the other false, polluted, hypocritical, and selfish. The former of these St. Paul has most amply described, and exhibited a distinct catalogue of all the fruits and properties that attend it, of which we have already spoken. The latter kind, which is false and polluted, may seem, indeed, to promote the glory of God, and the profit of mankind; yet inwardly, and in the heart, is seeks nothing either in word or deed, but private honor and interest only. Now whatever flows from this fountain of false love, proceeds not from God, but from the devil; for it is a poison infecting the very best of works, and the most excellent gifts conferred on man.

As a flower, that in sight, taste, and smell, is most sweet and beautiful, is rejected with hatred if it contain secret venom, because it is hurtful to man; so though a man be adorned with the most exquisite parts, and the very gifts of angels themselves, if he be void of charity, and full of avarice, pride, self-love, and self-honor, then all these gifts not only prove of no effect before God, but become pernicious to him that possesses them. For whatever is really good, always proceeds from God himself, so as to begin and end in him. Whatever deviates from this beginning and end, can never be really good, nor acceptable to the Lord. That which this good God works in thy heart, is truly good, and only good: but it is quite otherwise if self-love, self-honor, and self-interest, bear the sway in thy soul, and influence the actions of thy life. All that it flows, corrupt and defiled, since it does not proceed from God as from its original cause and moving principle.

It is said, that it was the wish of a certain saint of old, that he might be of no other use to God than his own right hand was to himself; an instrument, ready to give and to receive what was fit, and this in the manner directed by the soul; arrogating neither honor nor profit to itself. And, indeed, it is right we all should be of the same temper. For as all things come freely from God to us, we should return all things freely to our neighbour, from a principle of pure love, and in true singleness of heart, without any desire of glory or self-interest. For as God alone is the author of what is good; so it is but just that all honor and glory should be given to him alone. Man is but an instrument, made fit to receive and to deliver what God

bestows upon him. Now if a man be without this sincere and pure love, he is, notwithstanding all his gifts and endowments, a mere nothing, and of no account in the sight of God. "Though he speak with the tongues of angels; though he prophesy, and know all mysteries, and have such faith as even to remove mountains; and though he should moreover bestow all that he has among the poor, and give his body to be burned"; all this will avail him nothing at last, and stand him in no stead when he is to have his trial.

The reason in plain. Self-love, self-honor, and self-interest, are of the devil, who thereby procured his own downfall from heaven. For after God had created Lucifer a most glorious angel, and adorned him with the most excellent gifts of wisdom, light, and glory, he began to pride himself in his gifts, and to love, honor, and exalt himself. This self-complacency proved the very first step to his ruin. He turned his love from God to himself, and was deservedly driven from his principality, together with all such as adhered to him, and whom he had infected with the same pride and self-love. Not contented with his estate or principality, he aspired too high, and lost all which the Creator had conferred upon him, according to that of St. Jude: "The angels kept not their first estate."

But the same sin which had effected his own ruin, Lucifer attempted the ruin of man, namely, by diverting him from the love of God to the love of himself. Hereby self-love and self-honor began to act in man, and influenced him to affect equality with God himself. Hence he was cast out of Paradise, as Lucifer had been before cast out of heaven, leaving to us all the heritage of pride and self-love. And this is the fall of Adam which all men in themselves repeat; and which is transmitted from one generation to another.

The medicine by which a thorough cure may be wrought in fallen man, is wholly to be sought in the precious merit of Christ apprehended by faith. By this we are renewed in Christ, and the flesh is crucified, with its sinful desires. Then we love ourselves no more, but on the contrary, hate and displease ourselves. We do not honor or extol, but deny and mortify ourselves. We no more seek our own glory and interest; but denying all we have, we withdraw our pleasure and trust from everything whatsoever it be, and manfully fight with flesh and blood, our spiritual enemies. Whosoever refuses to comply with these terms, can in no case be a disciple of Christ; since this is the only means by which the natural degeneracy of our heart is to be subdued, and a sound conversation is to be effected.

Since it was utterly impossible that man, by his own natural strength, should restore himself, (for of himself, he can do nothing but love himself, boast of himself, and seek his own ends and interest; or to sum up all in a word, sin;) God in his infinite mercy, was moved to commiserate man's fallen condition, and to be-

come from beginning to end his renovation. In order to this, the Son of God took the form of a man upon him, thereby to renew our nature, that, being regenerated by him, in him, and from him, we might become new creatures. For as in Adam we are dead both bodily and spiritually, so we ought to rise again in Christ, and be renewed both in spirit and body. And as by a carnal birth we entered, we must be justified, and enter by faith upon his righteousness, as upon our own inheritance. And as we readily draw our sin from Adam, especially self-love, pride, and ambition; so from Christ, by faith, and by the Holy Ghost, our nature is to be renewed, cleansed, and sanctified. All self-love, pride, and ambition, are to die in us, in order that we might attain a new heart and spirit from Christ, in exchange for the old one which we receive from Adam. And with reference to this new birth in us, Christ is called Father, and the everlasting Father.

Hence it follows, that all the works of a Christian, together with his gifts and talents, ought to proceed purely from the new creature, if ever they be acceptable to God; that they ought to spring from faith, from Christ, and from the Holy Ghost. Wherever this principle is wanting, there the most excellent parts, and even miracles themselves, are of no account at all before God. So with respect to our neighbour, all things ought to be done in Christian charity, without any view to private gain or honor; as a pattern of which God has set his Son before us, in which there was no spot of self-love or arrogance; no desire of profit or praise; nay, in whom nothing resided but pure and undefiled love and humility. He is inwardly to live in our hearts by faith, and outwardly to be expressed in our whole life and conduct. It is then, that all our works, words, and knowledge, wholly proceed from Christ, as from their original source. Without this divine principle settled within the mind, all our gifts and works, be they ever so high and angelical, are insignificant trifles, and of no worth. Wherever self-love sways the soul, there must be a hatred of God; where pride rules, it engenders a contempt of God; and it is utterly impossible that works springing from so vitiated a principle, should be ever acceptable to the Lord.

Let us, therefore, most fervently beseech the Lord, to give us true faith and sincere love; a love defiled with no desire of vain honor, profit and glory. Whenever this divine temper is obtained and established in the heart, it is followed with this happy effect, that thereby not only great and illustrious endowments and works are made acceptable to God, but also the least and meanest of all, even the gift of a cup of cold water. For a small work proceeding from sincere love and humility, is far more excellent than all the splendid works that are raised on no other foundation than pride and self-love.

M. J. P.

Nog Niet Geziene Dingen

Daar zijn dan toch dingen die nog niet gezien werden.

Dat was zoo in de dagen van Noach; dat is zoo nu.

Het nam ook bovenmenselijke gaven om die dingen die nog niet gezien werden, toch alreede te zien. Te zien met het oog des geloofs.

Bovenmenselijk, want de menschen die toen leefden en die spotters genaamd werden, zeiden: Waar is de belofte Zijner toekomst? want van dien dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven *alle dingen alzóó gelijk van het begin der schepping*. Dat zeiden de menschen in de dagen van Petrus; en bij implicatie zeiden ze dat ook in de dagen van Noach. De parallel wordt door Petrus getrokken.

Bovenmenselijk, want waarlijk, als men niet meer heeft dan gewone oogen, zien we gedurige repetitie der dingen. De zon komt geduriglijk terug en de wisseling der jaargetijden is zoo eentoniglijk hetzelfde, dat beide zij en wij zoo moede worden, dat het geen mensch kan uitdrukken. (Pred. 1.)

Deze dingen, de dingen die gezien worden, blijven *alzóó gelijk* zei men. En ja, 't schijnt zoo.

Belofte van Zijne toekomst? Belofte, dat alle deze dingen zullen verdwijnen met ontzaglijk geraas; belofte van een oordeel der verderving der goddelooze menschen? Ons dwaalziek hart vraagt telkens weer: Waar is die belofte? Vader zag de zon; zoo doe ik; Vader zag de aarde en den hemel en de voortrollende historie. Waar is de beloofde catastrofe? En dan die dingen die nog niet gezien werden, welke betrekking hebben op ongekend geluk? De jubel van eeuwige overwinning; waar is ze? De belofte van een nieuwen hemel en van een nieuwe aarde met een volheid van schepselen, die in rei en dans uit zullen breken: dat ze toch kome!

En uit die goddelooze overweging wordt grootere zonde gebrouwen. 't Kwaadaardig hart verstitout zich en gaat over in spotten.

't Was zoo in de dagen van Noach.

De Heere God komt neder op de aarde met Zijn Woord en schrijft het in 't hart van Noach. Luister Noach! Ik zal u de dingen laten hooren en ze u doen zien; de dingen die nog niet gezien worden met het gewone natuurlijke oog. Ik, de God des hemels en der aarde, ben moede geworden van het goddelooze rot. Ik ben toornig geworden vanwege het bloed der profeten, dat vloeide. Kain slaat geduriglijk Abel dood. Die stroom bloed is een gedurig getuigenis en 't klimt op tot voor Mijn troon in de hemelzalen. Ik ga u, Noach, een belofte geven. Ik zal u dingen voorspiegelen door Mijn Woord en Mijn Geest die u zullen doen beven met Mijne vreeze. En dan zult gij met uwe zonen aan het werk tijgen.

Hier zijn de nog nietgeziene dingen: Eerstens, Ik zal verdelgen den man met de vrouw, mitsgaders het

kind en den grijsaard. Ik zal niet letten op het angstig gegil van de vele millioenen menschen die nu Mijn schepping vervullen met wrevel. Het zullen vreeselijke dingen zijn. Op de hooge rotsen zal de sterk-gespierde man met forschen klauw zijn vrouw omklemmen en met zijn ruigen vuist het kleine wicht tot boven de onstuimige golven opheffen. Doch 't zal Mijn harte niet week maken. Ik zal lachen in hun verderf. Ik zal spotten als er vreeze komt. Ik heb het bij Mij vast voorgenomen: Ik ga verdelgen.

Tweedens, Ik ga behouden. Er komen dingen der behoudenis die hun echo de eeuwen door zullen zenden. Duizende jaren later zal men nog getuigen van die wondere dingen der behoudenis en het keer op keer nazeggen: "en den geloovigen Noach met zijne acht zielen uit Uwe groote barmhartigheid behouden en bewaard" Ik ga behouden; gij, Noach, hebt genade gevonden in Mijne oogen; Ik ga behouden en zal Mijn eeuwig Verbond met U oprichten en uw brandoffer zal zijn een liefelijke reuke

Dingen die nog niet gezien werden: dingen van vreeselijken vloek en vervloeking; dingen van behoudenis, van eeuwige behoudenis. Dingen die in het verre verschiep vervuld zullen worden en dan volmaakt. Nog eenmaal zal de wereld branden in zee van vuur. Nog eenmaal behouden, doch dan met een behoudenis, waarvan de zang ongeëvenaard liefelijk zal zijn. De behoudenis van het Kruis. O, lieflijk kruis, bij U schuil ik.

Tegelijkertijd opende God de oogen van Noach en hij zag die nog niet geziene dingen. Men kan het hem ook aanzien. Wat verbleekt die man! Hij staat op zijn voeten te beven. "Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen die nog niet niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde"

De nog niet geziene dingen, als men ze toch ziet, maken bevreesd. Neen, niet de vreeze van den slaaf die bibbert bij het zien der zweep, verre van daar. Doch bevreesd. Dat wil zeggen: vol zijnde van de vreeze Gods. En gij weet toch wel, lezer, wat ge daar zoo lieflijk van zingt? "Des Heeren vrees is rein, want ze opent een fontein van heil, dat nooit vergaat!" Daar komt nog bij, dat zijn dierb're leer verspreidt een straal van billijkheid, omdat ze alle onwaarheid haat. Ze is dan ook 't menschedom meerder waard, dan 't fijnste goud op aard'. En niets kan haar glans verdooven. Als die vrees in 't vergelijken streeft tegenover den honig, dan gaat ze in heilzaam zoet, tot streeling van 't gemoed, dien honig ver te boven.

Dat doet de vreeze Gods. En die vrees is 't gevolg van het zien der dingen die nog niet gezien werden.

Heilzaam zoet; ja, maar ge proeft dat in 't midden van ontzaglijke bitterheid.

Dat zit zóó: Ge kunt niet laten om van die nog niet geziene dingen, die gij toch wel zaagt en steeds ziet, getuigenis af te leggen. En dan wierd Noach prediker der gerechtigheid. Luistert, o, goddelooze menschen:

de vloed, de vreeselijke vloed komt en op Gods bestel maak ik en mijn zonen een ark. Wij gaan behouden worden door het water van een grooten zondvloed.

Doch de zon kwam en verdween weer en dat wel drie honderd zestig maal in 't jaar! En jaar in jaar uit bleven de dingen die gezien werden.

En des Zondags of misschien des Zaterdag's kuierde men met zijn vrouw en kind naar Noach's werkplaats om dien dwaas eens te gaan zien. Ja, daar zijn ze. Jonge, jonge, wat gaat het daar van langs. Dat schip is al heel wat gevorderd. Toen ik een twintig jaar geleden 't ding zag, leek het nog niet veel. Hij is bijna klaar met de tweede verdieping. Wat een rumoer van schaven en hameren. Zeg mij, Noach, wanneer komt de belofte van Gods toekomst? De dingen blijven nog al tamelijk gelijk. 'k Zou dit jaar toch maar een weinig meer tijd besteden aan mijn wijngaard, als ik u was. 't Is toch al te dwaas om zooveel tijd en goed hout te besteden aan een droombeeld, een *fata morgana*!

En 't goddelooze rot zal wel meer dan eens zich geergerd hebben aan het preeken van Noach. Hij lei wel eens de hamer neer en met somberen blik en donderen-de stem riep hij van 't steigerwerk: God ziet het en zal het zoeken. Mijn God is alleen God en gij zult het ondervinden. Dan zult ge tranen uitstorten als water en schreeuwen van weedom. Want in een ure zal al die smart over u komen.

Zullen wij dien ouden dwaas met zijn gezin maar gauw even smoren? We hebben de rest van de kerke Gods ook vermoord; zullen we een einde maken?

Doch, neen, Noach's God beschermde hem en de zijnen. Hij mocht bevreesd worden en bouwen tot behoudenis. De prediker der gerechtigheid.

Toch waren die menschen dwaas. Want er waren wel kenteekenen, die getuigden aangaande de dingen die nog niet gezien werden.

Eerstens was daar de wereld die "uit het water en in het water bestaande was". En bij die groote water-plas kwam immers het Woord Gods, dat ze zouden verdrinken? En ze wisten toch dat God niet loog? En ze hadden toch genoeg van God gehoord? Luistert maar naar dien goddeloozen Lamech. Hij schijnt ook zelfs te weten van dien alleenspraak van Kain met God. En zijne wrake. Was het dan niet dwaas?

Tweedens was daar alle goddeloosheid. De aarde was vervuld met wrevel. Dat waren de dingen die gezien werden. En ze wisten, dat die goddelooze wrevel om wraak riep. Dat hadden ze tot moe wordens toe gehoord van de lippen der eerste martelaren. Hebt ge wel eens gehoord de profetie van Henoch? Leest het maar eens. Daar zit het vuur des oordeels in. Het vuur van het oordeel Gods.

Derdens was daar de ark. En die ark werd verklaard door den prediker der gerechtigheid. Daar zorgde de rechtvaardige Noach wel voor. Dat was een sprake van behoudenis. Ze wisten wel, dat een schip op de woeste baren kan drijven.

En ze geloofden niet. Ze waren dwaze spotters.

Hoewel ze wel de teekenen konden zien van de dingen die komen zouden, konden ze die dingen zelve toch niet zien. Ze hadden geen geloof. Noch het oog des geloofs.

En de geschiedenis herhaalt zich. Neen, God herhaalt de geschiedenis.

God liet de nog niet geziene dingen zien aan Jesaja en Jeremia: Er komt een oordeel Gods over de goddeloosheid van Juda en Israel. Ge gaat verbannen worden, ter uwer verderving en tot verlossing van het overblijfsel. Ze hebben er ook te voren van getuigd. En wat was het gevolg? Men spotte met hen. Men wierp hen in een kuil of zaagde hen aan stukken.

Luistert eens naar de spottaal der goddeloozen: "Dat Hij Zich haaste, dat Hij Zijn werk bespoedige, opdat wij het zien; en laat naderen en komen den raadslag des Heiligen van Israel, dat wij het vernemen." Jes. 5:19. En: "Zie, zij zeggen tot mij: Waar is het Woord des Heeren? Laat het nu komen." Jer. 17:15.

En het kwam. En God verbande. En de goddeloozen onder hen kwamen om in angstige weeën, doch het overblijfsel werd door recht verlost. Zij hadden door het geloof de nog niet geziene dingen gezien en zich bekeerd. En Babel was hun een reiniging en loutering.

Zoo was het in het middenpunt der historie. Jezus getuigde en dat volmaakt, van de nog niet geziene dingen, en Zijn getuigenis is ter eener zijde vreeselijk, doch ter anderzijde liefelijk. Hij zeide van de goddelooze wereld: Dan zult gij bidden tot de bergen en de heuvelen, opdat ge toch verpletterd moge worden. Doch 't zal niet helpen. Ge gaat weenen en tandenknersen. In den vloed van vuur. Dit was de eene zijde van de nog niet geziene dingen. En het liefelijke woord was: En gij, Mijn klein kuddeke, heft gij dan uwe oogen naar omhoog en weet dat uwe verlossing nabij is. Ge zult ingaan in de bruiloftszaal. Ik zal u als Mijn beminde trouwen. En ze zijn ingegaan. Ze gaan nog in en zullen straks allen genieten en drinken uit de fonteinen des heils. Dingen, die nog niet gezien worden. Doch ze komen en zullen niet achterblijven.

En nu?

Vandaag zien we ze nog. Ziet gij ze niet?

Deze wereld die nu is wordt bewaard als een schat tegen den dag der verderving door vuur van alle goddelooze menschen.

Doch wij verwachten naar Zijne belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde. Daar zal ons 't goede van Uw woning, o God, verzaden reis op reis!

G. V.

Een menschelijk hart is als een schip op een woeste zee, hetwelk door de stormwinden van de vier streken der wereld gedreven wordt.

THE PROPOSED PLAN

Rev. H. Hoeksema,
Editor of the Standard Bearer.

Dear Sir:—

The Talitha Society of the Fuller Ave. Protestant Reformed Church at its meeting held March 12, discussed the proposed plan for the change of the Standard Bearer, and after a general discussion decided unanimously in favor of the same.

The reasons given were many, among those presented were:

It will create more general interest also among our young people to have articles of a more varied nature.

We need more news from our churches to stimulate interest in our own denomination.

We would also highly recommend a "Book Review Department".

However, it was not the idea to exclude entirely articles as we have been having them but think they might often be abbreviated.

As a society of young people we would very much appreciate the change in our paper and feel that it will be more beneficial to both young and old.

Respectfully yours,

Joan Snyder, Sec'y.

Geachte redacteur:—

U verzocht de lezers van de Standard Bearer om hunne gedachten uit te spreken over het plan om ons blad eenigszins te veranderen. Nu, dan zult u wel een menigte brieven krijgen. Mijn gedachten zijn, dat de Standard Bearer, zooals die nu verschijnt door de meeste lezers met veel genot gelezen wordt. Ik heb nog van niemand gehoord, die dacht dat verandering noodig was. Wel hoort men zeggen door tegenstanders, dat men veel te veel aan het vitten is op andersdenkenden, maar dat kan men ook zeggen van sommige kerkelijke bladen. Het heeft mij vaak verwonderd, dat onze redacteurs met hun weinige helpers het al die jaren hebben kunnen volhouden om het blad te doen verschijnen en ons zoo geregeld zooveel onderricht in de waarheid te geven. Ik hoop, dat ook in de toekomst de Standard Bearer altijd zal blijven getuigen, dat de leer der algemeene genade in strijd is met de duidelijke uitspraken der Heilige Schrift. Daaraan is voor de jeugd zeker ook wel groote behoefte. Als men in aanmerking neemt, dat niemand in de Chr. Geref. Kerken verontrust schijnt te zijn over de stukken, die van wijlen Prof. Heyns in De Wachter verschenen, dan is het m. i. wel noodig, dat onze leiders het onschriftuurlijke van de leer der algemeene genade altijd door blijven aantoonen. Wil u mij meetellen met degenen, die tegen de verandering zijn?

H. D. Mulder

RockValley, Ia.

Geachte redactie:—

Naar mijn inzicht is het voorgestelde plan tot verandering der Standard Bearer overbodig. Wij hebben het blad van het begin af gelezen en zouden het wel eens per week willen hebben. Ik las nog niet zoolang geleden het boekje getiteld "Langs Zuivere Banen" en in het Voorwoord werd ook melding gemaakt van het plan om een maandblad uit te geven, om allen, die belang stellen in de ontwikkeling der waarheid der Heilige Schrift naar vaste echt Gereformeerde lijnen, zonder begeerte naar allerlei afwijkende zijsporen, te onderwijzen en voort te helpen op eenvoudige en bevattelijke manier. En dat is ook altijd gedaan in onze S. B. En als men dan het boekje leest "Drie Scheuren in het Fundament der Gereformeerde Waarheid," dan kan dat niet na tien of elf jaren doodgezwegen worden, om er dan iets aantrekkelijks voor het jonge geslacht voor in de plaats te stellen. Want wat jong is wordt ook ouder en als er dan door Gods genade beginsel in zit, hebben ze geen behoefte aan die lichtere stof. Want beginselen werken door. En daarom geen verandering.

Mrs. Albert Ten Elshof

Coopersville, Mich.

Dear Rev. Hoeksema:—

In reply to your request to hear from all the readers of the S. B. about the proposed change in our paper, I wish to say that I am one hundred percent in favor of it. For myself I can read the paper with pleasure, but for my family, a group of ten boys and girls, I think the proposed change will prove very profitable. I also would like to have it changed into a weekly instead of a semi-monthly, as I can hardly wait two weeks for it.

Respectfully yours,

Geo. Vander Weit

Chicago, Ill.

Geliefde Ds. H. Hoeksema:—

Ik wil bij dezen ook mijn gedachten zeggen over het voorgestelde plan ter verandering van onze S. B.

Ik moet zeggen, dat het mij bedroeft, dat ons volk de S. B. anders wil en wel, dat ze de stukken, die er in voorkomen te zwaar vinden. Ik zie niets liever dan dat ons blad zooveel mogelijk blijft zooals het thans is. Nu ben ik er niet op tegen om het kerknieuws er in te hebben, en ook niet, dat de andere leeraars ook eens wat schrijven, om u wat te verlichten. Maar ik hoop, dat u het leeuwenaandeel behoudt en dat onze Standard Bearer voor verslapping moge bezwaard blijven.

Hiermede meen ik mijne gedachten te hebben gegeven.

Broedergroetend,

Nick Buyert

Sioux Center, Ia.

THE PROPOSED PLAN

Geachte Hoofredacteur:—

Wil U het volgende stukje plaatsen? Dank dan voor de plaatsing.

In verband met de voorgestelde veranderingen in onze Standard Bearer, wil ik gaarne voor ons lezend publiek uitspreken, dat ik sterk tegen de verandering ben. Gevraagd zijnde door anderen waarom niet ik en de anderen als "Associate Editors" in ons blad schrijf, is het antwoord dat wij wel benoemd werden, maar deze eer weigerden. Mijn persoonlijk antwoord was dat ik niet associate editor kon wezen, indien dit oorzaak gaf dat onze twee vroegere editors, Dss. H. Hoeksema en Ophoff, nog minder moesten schrijven dan voorheen. En dit minder schrijven van onze eerste twee editors was natuurlijk begrepen in de voorgestelde verandering van ons blad. Mijn hoofdbezwaar tegen die verandering is dan ook dat we nu minder krijgen van die mannen, waarvan wij eigenlijk *meer* moesten hebben. En het gevolg kan niet uitblijven, of ons blad zal ook achteruit gaan, beide wat inhoud en invloed betreft. En ik houd mij er van verzekerd, dat indien er naast een eigen kerkbode waarin schier een ieder onzer predikanten schrijft, ook nog daarbij een verkleind theologisch tijdschrift verscheen, waarin onze beginselen werden ontwikkeld, dat laatstgenoemde veel meer invloed uitoefenen zou en de interest van ons Gereformeerd volk zou hebben. Ook hebben we het nu reeds gehoord van verschillende zijden, dat de S. B. van de laatste paar maanden niet kan opwegen tegen de vroegere S. B.

Echter moet men niet meenen dat ik tegen alle verandering ben. Wel kon b.v. Ds. Ophoff in beide talen schrijven, en dan zou meteen het ééne groote artikel van hem worden ingekort. Gewoonlijk zijn zijne artikelen te lang. Laat hem ook een artikel in het Engelsch schrijven voor de jongelui. En dan een klein departement voor kerknieuws, zou ook van interest zijn. Maar verder laat de S. B. blijven een blad, dat vroeger liefde had van de vrienden der waarheid en meteen vreeze inboezemde bij den vijand. Ik vrees dit zal niet meer het geval zijn na de "proposed change". Mijns inziens is het geschreeuw voor die veranderingen een slecht teken, en het doet mij eenigszins vreezen voor de toekomst van onze kerken.

Nogmaals dank voor de plaatsing.

L. Vermeer

P. S. Een predikant van de Chr. Geref. Kerk dacht dat de verandering de S. B. zou verrijken. Isk. Isk — L. V.

Hull, Iowa

Dear Rev. Hoeksema:—

I am in favor of the proposed plan as outlined in our previous Standard Bearer. I feel that this would make it more interesting for the general group of readers. I refer especially to the Sunday school lesson, and children's page. This would keep our children interested and give them the reading they should have.

Very truly yours,

S. Van Harn

Grand Rapids, Mich.

Ds. H. Hoeksema:—

Naar aanleiding van uw "Proposed Plan" in de S. B. neem ik de pen op, om u eenige letteren te schrijven en wel om u te laten weten, dat ik niet gaarne eene verandering zag zooals voorgesteld. Of de S. B. niet voor verbetering vatbaar is, is een andere vraag, maar zulk eene radikale verandering zou m. i. een verlies zijn voor de kerk van Christus.

Uw broeder in Christus,

J. Buiter

Palos Park, Ill.

IN MEMORIAM

In den vroegen, stillen morgen om 3½ uur, kwam tot mijn dierbare vrouw (NENKIEN HOLLANDER, 64 jaar oud) een Engel die riep: "Kom hier op!" (Openb. 4:1.) En ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij zeide, schrijf: "Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven, van nu aan; ja, zegt de Geest: opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid en hunne werken volken met hen," Openb. 19:13.

En ik stond er bij en zeide: "Heere! Uw doen is altijd goed. Amen."

J. Kuiper

OUR MOTHER AND GRANDMOTHER

Our burden she did share,
In mother's care, on wings of prayer
She bore her family heavenward.
Amid all life's foe and woe
She in faith her Saviour saw.

When on her death-bed she was cast,
And there in seriousness was asked,
Our mother, hast thou any fear
Before thy Father to appear?

The answer calmly came with joy,
"My Saviour guided all thru life,
He will also lead me safe thru death,
So peaceful in my Father's rest
Forever I am blest."

Children and Grandchildren Kuiper.

Grand Rapids, Mich., 30 Maart 1935.

The Sect and the Sectarian

Wrote the Rev. I. Van Dellen in "De Wachter" for March 27, 1935: "(I translate, G. M. O.) I just received a letter from a brother whom I disappointed. Well this occurs more times. Not everyone is at all times agreed with a writer. In passing I may remark that I appreciate criticism of the right kind. One can often learn from such criticism. And it remains true that time and again we all have a tendency to be one-sided or to express ourselves thus.

The disappointed brother was not agreed with me respecting what I wrote about the "American Revised Version" and the "Psalter Hymnal," just published. I will not now examine his objections

Now the brother brings both matters in connection with the "Afscheiding" of 1834. Among other things he writes, 'I thought, is this Rev. Van Dellen, who last year was to the Netherlands and there attended the feast commemorating that the "Afscheiding" took place a hundred years ago?' I received the impression that the brother meant to say that it is altogether out of order for a true son of the "Afscheiding" to write more or less favorably about the induction of hymns in our churches. Well can I understand that the brother so judges. But let him listen to what Prof. K. Schilder, about whose oration, given on the occasion of the commemoration of the "Afscheiding" in October of the past year I last week already wrote, in this magisterial production says of the principle of the "Afscheiding". Perhaps that then there will arise for him and others a light over what occurred at the "Afscheiding". Much that in this matter was not plain to me, for my consciousness became clear through this oration.

Prof. Schilder remarked that his subject was given him for treatment. He was thus not responsible for the formulation. Then he contends that there is no sense in speaking of a specific (eigen) principle of the "Afscheiding". Frankly, I did not know any too well what to make of this statement. Yet I felt somewhat what the learned orator was steering at. And yet — were not the men whom God in the year 1834 and in the year following raised up for the reformation of His church, men of principle? And do they not readily speak in the Netherlands of Reformed principle, that also the fathers of the "Afscheiding" understood? And then the "Afscheiding" without a specific (eigen) principle? How are these statements, the one with the other, to be harmonized?

"Dr. Schilder directs attention to the fact that this so-called specific principle of the 'Afscheiding' has been sought in many things, 'for example, in the maintenance of the doctrine of predestination, or in the strife against what in the literature of the 'Afscheiding' is commonly called: 'The idol of the free will', or in a specific view of baptism, or in the attacking of the 'Evangelische Gezangen,' or in the so-called separatism,

first in conventicles thereafter also in the church formation; indeed, according to some even in the vaccination-war. It would require no effort to track down more such specific principle' of the 'Afscheiding'.

'None of these points was ever brought forward by the fathers of the 'Afscheiding' as the specific point on which they in their conception concentrated.' 'The orator proved further that a 'specific principle' belongs to the sect and not to the reformation of the church. 'Only he who in the main looks away from the alternative of 'specific principle' versus 'specific principle' and is of a mind to return to the Scriptures is worthy the name of reformer in the church'.

"That is it — a return to the Bible.

"Examine the sect as to its essence and you will always discover there something apart, a certain banner-motto by which they swear. There is a certain point about which everything groups itself, a certain slogan that is raised. Is it necessary to prove this? Have we not witnessed it in the schisms of our day and in our circles that it was about something particular, a pet notion?"

"The true Reformation, also in the 16th century, does not rise to the defence of something specific, something new but of the old, of that which from the beginning was in and of the church itself." "The reformers 'placed no pet notion over against the heresies of the popish church but called the attention of the church to what she herself possessed: the revelation, the word of God, with a view to again bind, if possible, the church to this'.

"Now the 'Afscheiding' did reduce finally its reformation-demands to one cry or slogan: 'back to Dordrecht,' "but this does not alter any what was presented above, for this is exactly what Dordrecht wanted (1618-19)."

Van Dellen concludes: "I cannot further quote from this masterful word of Prof. K. Schilder. The oration can be found, as I wrote last week in the commemoration-book "Van 's Heeren Wegen".

"But think on this!

"He who would say: you are a son of the 'Afscheiding' and therefore you must set yourself foursquare against the singing of hymns in the meetings for public worship — reasons not in the spirit of the fathers of the Secession. Such a one places a specific principle on the foreground. He is in danger of becoming sectarian.

"Let us be careful! He who fights for a pet notion by virtue of tradition or disposition can so easily come to schism (scheurmakerij).

So, by such tactics, does the reverend rid himself of a brother, who in his communication to him objected to the induction of that new hymnal into the Christian Reformed denomination of churches. Instead of examining and replying to these objection, the reverend ignores them and thereupon attempts to con-

fuse his critic by false alarms and to frighten him into silence by dangling before his eye a bugbear — the bugbear of sectarianism — all the more fright-inspiring, so the reverend seems, to have thought, for its being derived from the storehouse of that magisterial oration of Dr. K. Schilder of the Netherlands.

The reverend loves the critic and can appreciate his criticism? Nay, he fears him. If it were not so, would he frighten him away with false alarms and "Schrik-beelden"?

His own circles bear him out in this.

The above view of Van Dellen is wrong. This can be shown. Let it be clearly understood however that he whose view I now purpose to examine is not that of Dr. Schilder but that of Rev. Van Dellen. True, in order that his view might have the weight of the great authority of a celebrated theologian and Christian thinker, the reverend reinforced it by citations from the oration of Dr. Schilder. But in quoting from this oration, he naturally selected those passages useful to him, so that it may be that in these excerpts we have not at all the nucleus of the argument but merely behold a cornice or gable of the doctor's thought-structure. Now it is impossible to gain a right conception of the building from one of its gables. Nor should final judgment be passed on the gable as disjoined from the structure to which it belongs. A thought-fragment, by itself faulty, may turn out to be truth when seen in its place in the structure. I therefore examine the entire content of the reverend's article as having originated with him and thus hold him only responsible for the view this article sets forth. Dr. Schilder's oration, by the way, cannot be had in this country.

As was said, the reverend contends that the mark of the sect is its specific (*eigen*) principle, that thus the Secession of 1834 had no such principle.

I do not as yet challenge this statement but analyze it. The question must first be put, what are we to understand by *principle*. The term may mean several things and therefore ought to be defined. I feel certain that in the oration of Dr. Schilder, the term is defined. Principle signifies among other things:

1) Beginning, commencement; source, origin, that from which anything proceeds.

2) A fundamental truth or tenet; a comprehensive law or doctrine.

3) A settled rule of action.

Let us now next ask not whether the Secession and *the reformation* (all true reformations in the church from the beginning of time) has a specific (*eigen*) principle but whether it had (has) a principle at all. Our answer to this question must be, Surely, yes.

The source, origin of the *true reformation* is God. *In the reformation*, that is, in the men of God in whom the true reformation takes on flesh and blood, so to say, this source, origin is the life of regeneration. Further, the true reformation also has its fundamental truth or

truths, its comprehensive doctrine, to wit, the truth in Christ Jesus, contained in the Holy Scriptures and set forth in the Creed or Confession. The true reformation, finally, has its settled rule of action, which is, the seeking of the truth and the true church. This is always the settled rule of action of the true reformation. This phase of the matter, I feel certain, is brought forward and duly explained in the oration (of doctor Schilder). The excerpts, found in the article of Van Dellen, indicate this. The statement occurs (in one of the excerpts): "The Reformers . . . called attention of the church to what she herself possessed: the Revelation, the word of God, with a view to again bind if possible the church to this."

Now we may consider the question whether *the reformation* has a *specific* (*eigen*) principle. Our answer must be: yes and no. Consider that the true reformation faces both the true church and the world, the heretic, the sect. As facing the church, the believers in the church, *the reformation* has, of course, no specific (*eigen*) principle. To maintain this, is tantamount to saying that *the reformation* in distinction from the true church acts and lives from the principle of regeneration, adheres to sound doctrine and seeks the truth and the peace of Zion; is thus tantamount to saying that the true church does not live and act from the principle of regeneration, is not out of God, does not love and adhere to the truth, and seeks not the peace of Zion. Now to say this is to say that there is no true church.

But consider that every *true reformation* also faces and must face, is driven to face and contend with, the world, with the sect (the sect is the world. The sect is out of the devil). It is the will of God that the true reformation also face, confront the world, the lie, the devil, darkness, with the truth and in the audience of the world confess the truth and condemn the lie. Now, as facing the world, the sect, the devil, — the true reformation does indeed have a specific principle. And the reverse is also true. As facing the church, the true reformation, the world, — the sect, satan, too, has a specific principle. The church acts and lives out of the principle of regeneration; the world, the sect, out of the principle of sin. The true reformation champions the truth; the world loves, embraces and propagates the lie. The true reformation, as was said, seeks the truth and the church, begins and ends in God; the sect, the world, seeks not the truth, not the church but itself and the lie, begins and ends in self. Also to this matter, I feel certain, Dr. Schilder called attention in his oration. To the question, Does the true reformation have a specific (*eigen*) principle, he did not reply with an unequivocal no. If he did, he must have further explained his position. He must have made it clear to his audience that what he had before his mind is the true reformation as it faces not the world, the sect, but the true church.

But these matters do not become plain in the article of Van Dellen. Herewith I have brought forward the true earmarks of the sect. The mark of the sect (I say this with a view to Van Dellen's article) is not that in distinction from the church it has a specific (*eigen*) principle, but that it begins and ends in man, seeks self and rises to the defence of the lie, and puts itself against the true church from which it has separated itself. Every now and then someone of the clergy in the denomination of Christian Reformed churches of America will appear in print with the mark of the sect. Let them heed these comments and they will know what the mark of the sect actually is.

Rev. Van Dellen quotes Schilder as saying that this so-called specific principle has been sought in many things, for example in the maintenance of the doctrine of predestination, or in the strife against what in the literature of the secession is commonly called 'the idol of the free will,' or in a specific view of baptism, etc. "None of these points was ever brought forward by the fathers of the Secession as the specific point on which they in their conception concentrated." It must be that what the doctor made plain to his audience is that the fathers of the Secession did not stress any one of these doctrines *to the exclusion of all the others*. To do this is to deny all the doctrines of Scripture with the exception of the one singled out and stressed. The fathers of the Secession, certainly, did not make themselves guilty of this. Besides, the truths of Holy Writ are so closely interrelated that to emphasize any one of them is to emphasize them all. He who preaches absolute predestination is by that very act also preaching (by implication) the total depravity of man and the vicarious atonement of Christ, etc. Hence, as often as the brethren in the denomination of Christian Reformed churches preach absolute election and reprobation, they by this very act of theirs deny the three points.

The fathers of the Secession, to return to them, certainly brought forward all the foundation truths of Scripture. But this of course does not mean that in their opposition to the false church, they did not stress one truth more than another. It is to be considered that the devil is assailing the truth-structure of God's word, strikes then here than there. Such is the lesson of history. A few examples of this. Arius maintained that the Father alone is God and thus robbed the Son of divine essence. The entire Arian controversy therefore revolved upon the dogma of the essential deity of Christ. This was the one matter emphasized by the true orthodox party. But we do not for this reason call that party a sect, but we call it the church narrowed down to its nucleus. The Apollinarian controversy is concerned with the question whether Christ with his human body and human soul assumed also a human spirit. The true orthodox party in the church insisted with its eye upon the page of Holy Writ that

he did. It was upon a particular truth that the mind of the church was concentrated. So in all the controversies that followed. Consider that there is no *essential* difference between these controversies and the reformations in the church. Examining Luther's 95 theses, the discovery is made that these theses, taken as a whole, turn on the one proposition, "To hope to be saved by indulgences is a lying and an empty hope, although even the missionary of indulgence, nay, further, the pope himself, should pledge their souls to guarantee it." No one of course, except the pope of Rome, would think of branding Luther a schismatic or a sectarian. A study of the literature of the Secession brings to light that the fathers of the Secession in their opposition to the lie, did emphasize not some truth to the exclusion of others but some truth more than others. They did so because the truths or dogmas stressed were the truths directly assailed. Dr. Schilder of course made this plain to his audience.

Van Dellen again quotes Schilder as saying, "The reformers placed no pet notion over against the heresies of the popish church but called the attention of the church to what she herself possessed: the word of God." By pet notion, of course, is meant *the lie*, the plain lie and not a fresh restatement or development of some truth such as Luther's restatement of the doctrine of justification.

Then there is finally this statement from the pen of Schilder: "Only he who looks away from the alternative of 'specific principle' verses 'specific principle' and is of a mind to return to the Scripture is worthy of the name of reformer in the church." Consider that in the excerpt the term specific (*eigen*) principle seems to signify a particular dogma or point of doctrine. Consider once more the statement, "This so-called specific principle of the secession has been sought in many things, for example in the maintenance of the doctrine of predestination" If the term specific (*eigen*) principle signifies a point of true doctrine, some dogma of the church, the statement, "Only he who looks away from the alternative of specific (*eigen*) principle . . . may be construed to mean." Only he who looks away from the alternative of the doctrine of let us say sovereign predestination versus the false doctrine of predestination based on foreseen faith or unbelief and returns to the truth of God's word is worthy of the name of reformer in the church. But it cannot be that the doctor meant to say this, as the statement so construed does not make sense. Just what was meant cannot be known from the article of Van Dellen.

Rev. Van Dellen labelled the oration of Dr. Schilder a "magisterial production." And without any doubt it is this. Magisterial and sound. All of what is now somewhat hazy in the excerpts would become clear, it is certain, if we were in a position to examine these excerpts in the light of the entire production. Van Dellen should have refrained from carving out of the

oration an argument useful to him as a big stick for beating a critic in silence. In doing so he brought the oration under a cloud and was not fair with his critic. Why did he not leave that big stick where it was and reply to his critic's objections. Why scare the poor man out of his very wits with bugbears and false alarms. What is more, Van Dellen's logic runs riot. Consider once more this from his pen, "He who would say: you are a son of the Secession and therefore you must set yourself foursquare against the singing of hymns in the meetings for public worship, reasons not in the spirit of the fathers of the Secession. Such a one places a specific principle on the foreground. He is in danger of becoming sectarian." The foolishness of this reasoning becomes apparent if we place in the room of "hymn singing" some such vital doctrine as the essential divinity of the Son of God or predestination and affirms, "He who would say: you are a son of the Secession "Afscheiding" and therefore you must set yourself foursquare against the denial of the doctrine of the essential divinity of the Son of God, or of the doctrine of His vicarious atonement — reasons not in the spirit of the fathers of the "Afscheiding". Such a one places a specific principle, that is, a specific doctrine on the foreground. He is in danger of becoming sectarian."

What nonsense! Would not a true son of the "Afscheiding" set himself against the denial of the essential divinity of Christ? Would he be a true son of the "Afscheiding" if he did not? And is he a schismatic and a sectarian because he does so? Was the ancient church sectarian because it set itself against the Nestorian doctrine of a dual personality in Christ? According to Van Dellen's reasoning it was. Nay, not one who champions the specific truth denied or sets himself against the particular heresy maintained, is the schismatic and the sectarian. The schismatic is one who embraces the lie, opposes true doctrine, pits himself against the true church by helping to depose from office faithful officebearers. I doubt very much whether Van Dellen grasped the real argument of Dr. Schilder's orations. It is certain he did not.

The fathers of the Secession were opposed to hymns, to their induction into the churches. Not because the singing of hymns as such is wrong but for other reasons. So did Van Dellen's critic. Let him examine and reply to them, to his objections.

G. M. O.

MISCELLANEOUS PROGRAM

The Choral Society of the Hudsonville Protestant Ref. church will render a miscellaneous program at the church auditorium, Tuesday, April 16, 7:45, p. m. Mr. George Yonker, director, Mr. J. Heys, accompanist.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, den 25sten Maart, op het onverwachtst, een onzer leden door den dood tot Zich te nemen,

MRS. VAN DER VELDE,

in den ouderdom van 67 jaar.

Haar heengaan was vrede, zij mocht door Gods genade zich weten het eigendom te zijn van haar getrouwen Zaligmaker Jezus Christus, haar Goël en Verlosser, en wij mogen gelooven, dat zij is ingegaan in de rust die er overblijft voor het volk Gods, Hebr. 4:9. De Heere troostte de bedroefde familie.

Dat dit sterven ons moge leeren om bereid te zijn, want wij weten de ure en de dag onzes doods niet.

Namens de Hollandsche Vrouwenvereniging "Weest. Een Zegen" van de First Prot. Ref. Church,

Ds. D. Jonker, President
Mrs. J. Cammenga. Secr.

IN MEMORIAM

On March 20, it pleased the Lord to take from our midst unto Himself our dearly beloved Father and Grandfather,

ABRAM ROSKAMP,

at the age of 73 years.

Though we miss him we are comforted with the blessed assurance that our loss is his gain.

The sorrowing family,

Mrs. Abram Roskamp
Mr. and Mrs. Robert Whyte
Mr. Ray Roskamp
Mr. and Mrs. Claude Roskamp
Mr. John Roskamp
Mr. and Mrs. Henry Roskamp
Mr Louis Roskamp
Mr. and Mrs. Earl Donahue
Mr and Mrs. Richard Bolt
11 grandchildren.

Grand Rapids, Mich., 826 Oakhill St.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere om op 7 Maart 1935, door den dood tot Zich te nemen onzen geliefden Man, Vader, Grootvader en Overgrootvader,

JOSIAS DE KRAKER,

in den gezegenden ouderdom van 74 jaren.

Wij treuren om het verlies, maar zijn vertroost omdat wij mogen gelooven dat hij inging in het huis met vele woningen.

Namens de familie,

Mrs. Josias De Kraker
Kinderen, Kleinkinderen
en Achterkleinkinderen.

Hudsonville, Mich.